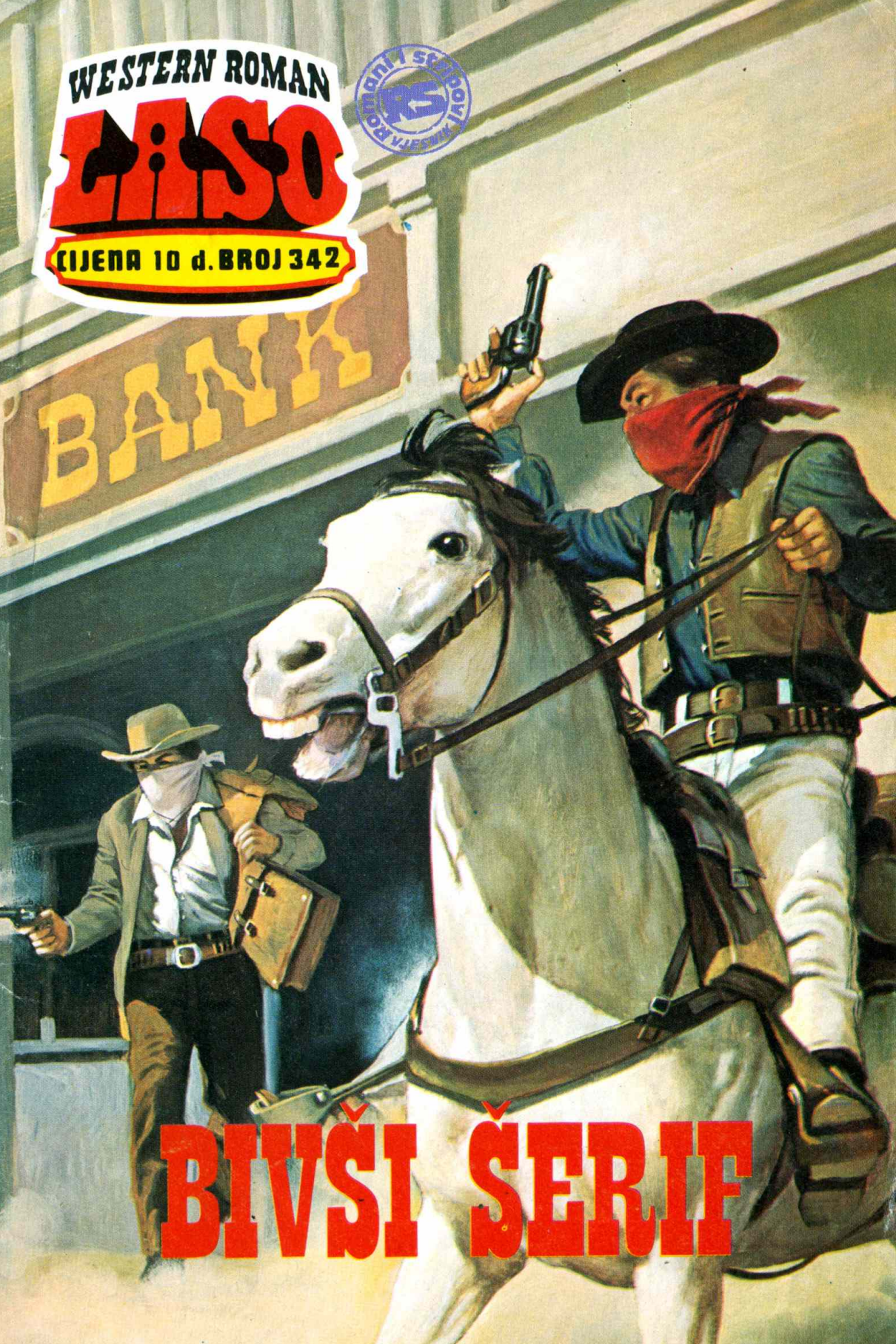

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 10 d. BROJ 342

BIVŠI ŠERIF

Roy Hogan:

BIVŠI ŠERIF

ROY HOGAN: BIVŠI ŠERIF

Naslov originala: THE YESTERDAY RIDER
Recenzija: Fedor Hanžeković, filmski radnik
Prijevod: Thea Gjurgjević
Copyright: Roy Hogan
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: Marcel Čukli

«Laso» – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije «Vjesnik» n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG «Vjesnik», Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1980

Copyright [sva prava za Jugoslaviju] VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR «Vjesnik SSRNH» s oznakom za «Laso».

Cijena za inozemstvo: DM 180, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 200

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za «Vjesnik».

EKONOMSKA PROPAGANDA: «Vjesnik» Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6, I/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Začuvši hitac, Riley Cord zastao je na vrhu brežuljika neda-leko od zapadnog dijela grada. Odjek hica još je neko vrijeme odzvanjao u njegovim ušima pojačan jekom koja je sve zvukove činila glasnijima. Popustio je uzde svoga dorata i zabrinuto promatrao naselje u dolini.

Cougar-Crossing... Nekad je to bio njegov grad. Pomisli kako je prije desetak godina živio u tom gradu... Bio je okružni šerif i s mnogo žara obavljao sve dužnosti koje je stekao tim položajem, ali jednoga je dana osjetio poziv da krene dalje, upozna nova mjesta, sve ono nepoznato što ga je oduvijek privlačilo. Morao je vidjeti što se nalazi s druge strane brijega... Kad više nije mogao zatomljivati tu želju, odlučio je krenuti.

Možda je postojao i neki drugi razlog. Dok je bio okružni šerif u tom gradu, stekao je mnoge prijatelje, na primjer Otta Hausera – vlasnika saluna »Kod Nizozemca«, Zacka Sherwooda – vlasnika

javne staje, Bena Rusha – trgovca i vlasnika željezarije, staroga liječnika Willoughbyja i nekoliko drugih. Ali bilo je i onih koji ga cijelo to vrijeme nisu željeli prihvatiti. Jedan od njih bio je namoćniji čovjek ovoga kraja: Rufus Allen.

Taj je moćnik bio vlasnik saluna »Cosmopolitan«, najvećeg i najraskošnijeg saluna u okolini, u sklopu kojega se nalazila i igračnica i plesna dvorana. Bio je vlasnik i velikog hotela »Central« u kojemu su odsjeli mnogi ljudi zaustavljajući se u gradu da se odmore. Oduvijek je taj grad bio sjecište mnogih putova.

Govorkalo se da je Rufus Allen i suvlasnik još mnogih drugih poduzeća u gradu. Kad je svojedobno Riley Cord otišao iz grada, bilo je gotovo sigurno da će Allen postati jedan od najbogatijih ljudi ovoga kraja i preuzeti svu moć u svoje ruke.

Grad se prostirao na raskrižju vrlo važnih putova i nada-leko nije bilo grada u kojemu bi se ljudi mogli zabaviti i prespavati prije nego što nastave

put. Congor-Crossing smjestio se, osim toga, u vrlo lijepom i privlačnom kraju. U dolini u kojoj su se nastanili njegovi stanovnici bilo je mnogo zelenila a visoke topole pružale su u vruće ljetne dane ugodnu hladovinu.

Rijeka Red Butte natapala je taj kraj ne dopuštajući da u tom području ikad bude suše. Mjesto je zaista bilo idealno za umornog putnika.

U cijelomu tom predjelu nije bilo rančeva. Grad je živio od putnika koji su se zaustavljali u njemu. Umorni od dugog puta, gladni i žedni, ljudi bi u Cougar-Crossingu našli sve što im je bilo potrebno: zabavu, odmor, hranu... Umorni i željni zabave plaćali su koliko se god od njih tražilo, a stanovnici grada znali su to dobro iskoristiti.

Mnogi su ljudi ostali u gradu i dulje nego što su predviđeli, uživajući u udobnosti hotela i svemu što su ovdje mogli dobiti. Mještani su se pobrinuli i za kulturni život. U kazalištu »Rialto« održavale su se predstave koje su udovoljavale ukusu i najizbirljivijih gostiju. Gradski oci uspjeli su pod utjecajem Rufusa Allena nagovoriti različite putujuće kazališne skupine da se zaustave u Cougar-Crossingu i odigraju neku predstavu.

U hotelu »Cosmopolitan« nalazila se prostorija u kojoj su se bogate gospode mogle kockati neizvrgnute radoznalim pogledima previše ljudi. U tim se privatnim prostorijama točio i alkohol, i to najbolji. Rufus Allen pobrinuo se zaista za sve.

Žena koja nije voljela takvu vrstu zabave mogla se odmoriti u luksuzno namještenim salonima hotela, ili u parku nedaleko od rijeke, slušajući žubor vode.

Žene Cougar-Crossinga uložile su mnogo truda za uređenje parka i zasadile najraznovrsnije cvijeće i biljke koje je dobro uspijevalo u tom predjelu. Uz puteljke moglo se naići čak na lan i sljez. Obrtnici su izradili klupe i stolove za kojima se moglo sjediti i uživati u mirisu i šarenilu cvijeća. Ovdje bi se u toku cijele godine skupljali ne samo putnici nego i mještani. Riley Cord prisjeti se da je posljednji put bio u parku za blagdan, dan kad je proglašena nezavisnost američkih država, i toga je dana... Riley Cord skrene misli na nešto drugo, ne želeći razmišljati o prošlosti. Napustio je taj grad i tako je želio izbrisati sve što je bilo i ono jutro kad je krenuo iz grada.

Možda je imao krivo i tako promašio priliku. Život mu je sad bio neispunjen, ali ipak nikad nije popuštao svojoj želji da o svemu tomu razmišlja, jer ionako sad ne može više ništa promijeniti. Nije uspio u životu, ali to nije želio priznati. Oduvijek je život prihvaćao onako kako je dolazio i nikad se nije volio opterećivati pitanjima.

Otišavši iz Cougar-Crossinga zaputio se najprije u Novi Meksiko. Lutao je tim krajem ne mogavši se snaći u toj gruboj, njemu tako stranoj zemlji. Poslije je otišao u Teksas pa u Arizonu gdje se nekoliko mjeseci zadržao u Tucsonu. To mu

se mjesto donekle svidjelo. Put je nastavio prema Kaliforniji, došavši sve do Oregona i Washingtona. Zatim je pošao u Nevadu i zaustavio u gradu Winnemucca. Ondje je neko vrijeme radio za čovjeka koji se bavio uzgojem belgijskih konja, jakih i velikih teglećih životinja. I taj je posao za nj nakon nekog vremena izgubio svu čar i dvije se godine poslije toga našao ponovo u Teksasu.

Neko je vrijeme proveo u Kansasu, Dakoti, Montani i Wyomingu. Zima mu se u tom kraju nije svidjela i odlučio je odjahati do Arizone. Zaustavljao se u pograničnim gradovima. Živio je ondje nekoliko godina, zapravo sve do ovoga proljeća kad je odjednom zaželio ponovo krenuti u sjeverni dio zemlje, u Idaho.

Na putu u Idaho slučajno se našao u blizini Cougar-Crossinga. Prešavši meksičku granicu nije namjeravao svratiti u taj grad u kojemu je nekad živio i radio, ali ovo jutro, jašući predjelom istočnog Kolorada, odjednom je shvatio da je u blizini Cougar-Crossinga. Promijenio je smjer jahanja i skrenuo prema dolini u kojoj se smjestio grad u kojemu je nekad bio okružni šerif. Pomisli kako bi bilo lijepo posjetiti ljude s kojima je nekad bio prijatelj. Odluči pozdraviti ih i malo poslije toga krenuti dalje.

Začuvši hice više nije bio siguran želi li uistinu posjetiti Cougar-Crossing. Nikad nije zazirao od neugodnosti, ali nije se želio uplitati u ista što se događa u tom gradu. Već je iz daljine uočio kako se grad promijenio i zaključio da je zaci-

jelo još moćniji nego onda kad je on bio u njemu šerif. Pretpostavljao je da ga, ako i uđe u grad, nitko neće zamoliti za pomoć, ali ipak...

Želio je vidjeti to mjesto, provesti neko vrijeme s prijateljima s kojima je nekad doživio tolike lijepe trenutke, a što se tiče pucnjave, ne znači da su dolje bile baš neke nepravilike. Rufus Allen možda je priredio neko natjecanje kako bi zabavio goste...

Riley Cord bio je visok čovjek tridesetih godina. Djelovao je snažno ali umorno i sjetno, poput čovjeka koji je proživio mnoga razočaranja. Uspravio se u sedlu, potegao uzde i krenuo prema gradu.

II

Uz rijeku Cord zaustavi konja. Most kojim su stanovnici Cougar-Crossinga prelazili rijeku nalazio se malo dalje, ondje gdje je drveće bilo najgušće. Činilo se kao da se ništa nije promijenilo. Cord je promatrao raznovrsno bilje što je raslo uz rijeku i začuo nekoliko divljih pataka koje su odletjele uplašene nenadanim gostom.

Odlučio je prijeći rijeku na mjestu gdje joj se približio i ne gubiti vrijeme da dode do mosta. Na drugoj obali zaustavio je konja i još se jednom ogledao oko sebe.

Tišinu su ponovo prekinuli pucnji. Cord pomisli kako je vjerojatno ipak riječ o nečemu drugom a ne o natjecanju. Odlučio je biti što oprezniji i polagano se približiti gradu. Prije nego što uđe u nj, namjeravao

je stati i pogledati što se to događa. Podbo je konja i krenuo prema gradu. Na ulasku u Cougar-Crossing raslo je gusto visoko žbunje u kojemu se mogao skloniti. Bio je gotovo siguran da će se nezapažen moći približiti glavnoj ulici.

Ponovo začuje pucnjavu, ovaj put praćenu lavežom pasa. Nastojeći da bude što ravnodušniji, stigao je do zgrade na ulazu u grad, koja je u vrijeme dok je on ovdje bio šerif bila nenastanjena, a i sad mu se činila napuštena. Zaustavio je konja, sjahao i svezao uzde za obližnje drvo. Oprezno se prišuljao oronuloj zgradi odakle će nesmetano moći vidjeti što se događa u gradu.

Cougar-Crossing djelovao je napušteno. Tri čovjeka bila su naslonjena na vrata »Cosmopolitana«. Cord se pitao gdje su ostali. Pomno je motrio trojicu pred salunom, ne znajući jesu li to oni pucali. Ali na koga?!

Cord je uznemiren pažljivo gledao pred sebe. Grad se uistinu proširio i izmijenio. U glavnoj ulici bilo je mnogo dućana poredanih jedan uz drugi. Podalje, presijecao ju je uski prolaz. Sve je bilo mirno. Činilo mu se kao da je pred njim neki strani grad u koji je došao prvi put. Rukom je obрисao znoj s čela i još jednom pomno promotrio zgradu po zgradu na zapadnoj strani ulice.

Uz napuštenu kuću u kojoj se nalazio bilo je gradilište iza kojega je vidio prodavaonicu oružja i opreme za konje, što je pripadala Elmeru Leeju. Malo podalje nalazila se Stevensova sjemenarnica, zatim željezarija

i prodavaonica drvene grade Bena Rusha. Na nju se nadovezivala neka nova zgrada. Cord zaključio da je to restoran. Brijanjica Charlieja Birdwella bila je nepromijenjena, a i u trgovini trgovca Davisa, čini se, nije se mnogo toga izmijenilo. Stara Melbourneova kuća i dalje je stajala uz Davisov dućan. Cord je pomno slijedio pogledom zgradu za zgradom. Neka nova trgovina... pridošlica... Parsonova radnja... mesnica... ured okružnog šerifa i zatvor... dućan gospode Marron... još nekoliko trgovina... i na kraju poštanska postaja.

Pažljivo promotrivši sva ta njemu nekad poznata zdanja, ponovo je pogledao trojicu pred »Cosmopolitanom«. I dalje su nepomično stajali nemarno naslonjeni uz hotel. Pitao se gdje su stanovnici grada. Nije mogao razumjeti zašto je sve tako mirno, izumrlo, pomalo neugodno. U ovo doba dana žene bi trebale ići u kupnju, muškarci na posao... Nisu valjda ova trojica razlog da nikoga nema! Ne, nije mogao razumjeti što je posrijedi. Valjda tri razbojnika, makar i najgora, nisu sposobna uništiti aktivnost grada kao što je Cougar-Crossing.

Riley Cord postajao je sve zbunjeniji i začudeniji. Pogledao je na drugu stranu ulice i isto tako pažljivo promotrio sve dućane i zgrade na istočnoj strani glavne ulice. Na uglu nalazio se hotel »Central« u blizini kojega je bio putokaz za banku. Thompsonov restoran i dalje se nalazio na staromu mjestu. Uz njega Cord ugleda neku novu pekarnicu i malo

podalje novi restoran. Uz ured odvjetnika Elvina Barkera i dalje je bila mala liječnička ordinacija, ali na ploči na vratima nije više bilo ime Cordova prijatelja nego nečije drugo. »Will Richter« pisalo je na ploči. Znači da je stari Willoughby možda umro. Još u vrijeme dok je Cord živio u Cougar-Crossingu, Willoughby je već bio star. Sad bi mu bilo otprilike osamdeset.

Kazalište »Rialto« djelovalo je nekako čudno, napušteno. Stigavši pogledom do »Cosmopolitana«, Cord je tu zgradu promatrao malo dulje no ostale. Kuća je bila nedavno oličena. To je bilo očito na prvi pogled. Na kraju ulice nalazila se staja za iznajmljivanje. A preko puta mjesta gdje se postavio Cord, bio je salun Otta Hausera, njegova najstarijeg i najboljeg prijatelja iz vremena dok je živio ovdje...

Cord slegne ramenima. Kao i drugdje, prilično je toga bilo promijenjeno, ali grad je ipak ostao gotovo isti kao i prije, premda mu se činilo da nije više tako bogat kao nekad... Ali stvari se često mijenjaju i kad se vratimo onamo gdje smo nekad živjeli, mnogo nam se toga čini promijenjeno.

Cord osjeti uznemirenost. Što se to događa? Taj mu je grad unatoč svemu bio drag. Mnogi su ljudi ovdje bili dobri prema njemu. Samo Rufus Allen... Cord je znao da je mnogo učinio za grad i njegove stanovnike. Odjednom se osjeti nelagodno. Pitao se nije li pogriješio odlučivši da ode i ostavi sve što je tako dugo stvarao... Možda je trebalo, da ostanu i

sudjeluje u unapređivanju grada. Više nije znao je li bilo ispravno što nije nastojao steći nove prijatelje... Jednoga dana kad bi prestao biti okružni šerif, našao bi ovdje posao, ženu, obitelj... Napokon bi imao dom, a ovako... Njegove misli prekinuli su ponovni pucnji.

Cord je napokon vidio odakle potječu pucnji. Trojica pred »Cosmopolitanom« pucala su prema staroj Melburneovoj kući, djelujući kao da se dosaduju. Cord nije razumio gdje je okružni šerif. Zašto ne zastavi ovu ludost? Znači da su ovi ljudi pucali i prije kad je izdaleka čuo pucnjavu, a nitko ništa nije poduzeo da ih spriječi u tomu.

Vjerojatno šerif nije u gradu, a nitko se drugi ne želi upuštati s ovom očito pijanom trojicom propalica kojima stara kuća služi za vježbanje u gadanju. Ma koliko pucali, Cord je znao da ljudi koji gadaju kuću ne mogu ni u čemu nauditi najstarijoj zgradi u Cougar-Crossingu. Izgradio ju je Jonas Melbourne, prvi naseljenik u ovom kraju, želeći stvoriti tvrđavu u kojoj će se uspješno moći braniti od Indijanaca koji su u ono vrijeme još prolazili ovim krajem.

Zidovi zgrade bili su debeli, krov prekriven mahovinom, a cijela zgrada imala je samo jedan jedini prozor, tako malen da bi kroz njega mogla proviriti samo jedna glava, i dvoja vrata optočena čvrstim kovanim željezom. Bila je to prava utvrda nepristupačna svakom neprijatelju... S vremenom počeo se oko nje razvijati grad. Cord se prisjećao kako se

neko vrijeme govorkalo da bi se tu staru ostavštinu prošlosti moglo pretvoriti u muzej. Bila je to, dakako, Rufusova ideja. On je uvijek želio iz svega izvući što veću korist.

Riley Cord nije znao je li Rufus Allen uspio u toj namjeri, ali pretpostavljao je da je zgrada danas doista muzej. Gotovo da nije bilo ničega u čemu Rufus Allen ne bi uspio ako bi to zaista želio...

U vrijeme dok je Cord bio okružni šerif Cougar-Crossinga svi su se ljudi pokoravali Rufusu Allenu, odobravajući sve njegove želje. Oduvijek je bio nadmoćan. Nije zapravo bilo jasno zašto Allen u odsutnosti okružnog šerifa ne poduzme nešto da spriječi ovu trojicu u daljnjem remećenju reda. Stanovnici grada zacijelo su prestrašeni ovom pucnjavom, i to je vjerojatno razlog zašto grad djeluje izumrlo. Rufusu Allenu to ne može odgovarati. Riley Cord skupi obrve i pomisli kako je svemu tomu možda ipak neki dublji razlog. Možda je u staroj Melbourneovoj kući netko zatočen. Tko zna zašto nitko ni ne pokušava razoružati ovu trojicu pijanaca, ako su uopće pijani?

Znao je, želi li naći odgovor na sva ova pitanja mora izići iz skrovišta i potražiti odgovor u gradu. Mora se sastati s ljudima, razgovarati, pitati... Najbolje bi bilo da ode Otti Hauseru. Vratio se do konja, uzjahao i obišavši grad približio se Hauserovu salunu sa stražnje strane.

Skrenuvši dorata u dvorište saluna ponovo je s ulice čuo pucnjavu. Ako sve to ubrzo ne

prestane, još će netko biti ranjen. Sjahao je, vezao konja i krenuo prema otvorenim vratima saluna.

III

Upao je u salun i pričekao da mu se oči priviknu na mrak u koji je ušao s jarkoga sunčevog svjetla. Čini se da se unutra vrlo malo toga promijenilo. Na zidovima su visjele glave divljači staklenih očiju i slika nekoga broda koji plovi, kako se pričalo, Mississippijem, a prostorija je bila ispunjena oštećenim stolovima i stolcima.

Šest muškaraca i tri žene skupili su se oko prozora i gledali van. Rileyja Corda zapuhne poznat miris petrolejskih svjetiljki, alkohola i duhana. Krene prema točioniku. Hauser je očito i dalje bio vlasnik ovog saluna.

Među ljudima pred prozorom Riley prepozna visokog čovjeka okrugla lica i crvene, već malo prorijedene kose. Nalaktio se na točionik i okrenuo prema ljudima.

— Nizozemče, kako bi bilo da nešto popijemo?! — poviče Riley.

Hauser se naglo okrene i lice mu se razvedri.

— Riley Cord! Odakle ti?

Ispružio je ruke i pohitao prema nekadašnjem prijatelju.

— Iz Meksika... Nekoga grada uz granicu... — reče Cord prihvativši prijateljevu veliku šaku.

Hauser je obišao točionik i stao. Ostali su se ponovo okrenuli prema prozoru i nastavili

promatrati što se događa na ulici.

– Kamo si krenuo? – upita Hauser.

Na točionik je stavio dvije čaše i napunio ih iz boce što je stajala na polici iza njega.

– Na sjever... U Idaho... možda Montanu... ili Wyoming. Prolazio sam ovuda pa sam te želio pozdraviti.

Cord je pomno promatrao Ottu Hausera. Činilo mu se da ovaj nije dovoljno srdačan. Kao da je bio oprezan. Zašto?

– Za dobre stare dane – reče Hauser podigavši čašu. Cord podigne čašu i odzdravi. Polagano je pio stari viski koji je Hauser nudio samo u posebnim prilikama. Naslonjen na točionik okrenuo se i pokazao prema ulici.

– Što se događa ovdje? Zašto netko ne svlada ovu trojicu pijanaca prije nego...

– Nisu to pijanci – prekine ga Hauser. – To su razbojnici. Nisu samo trojica nego šestorica.

– Tri ili šest... svejedno... – slegne ramenima Cord. – Ipak bi trebalo biti dovoljno ljudi u gradu koji bi bili sposobni pomoći šerifu u takvoj situaciji.

– Ovo se sve zbog njega i događa... Naš je okružni šerif uzrok svemu ovom... On je zatočen u staroj kući.

– A vi svi sve to samo tako dopuštate? – upita Cord s čuđenjem u glasu.

– Nismo u mogućnosti nešto poduzeti... Kao što ispravno kaže Rufus Allen, to je stvar koju okružni šerif i ovi momci moraju riješiti sami između sebe...

Cord tiho prokune.

– Tko je ovdje okružni šerif? – upita s negodovanjem.

– Čovjek po imenu Abe Oldaker.

– Oldaker? Ne mogu se sjetiti toga imena... Što se dogodilo Billu Lewisu?

– Lewis? Ah, da... Čovjek koji je preuzeo dužnost okružnog šerifa kad si ti otišao... prije nekoliko godina napustio je grad. Nije se mogao složiti s Rufusom Allenom.

– Razumijem... Čini se da se Allen nije baš mnogo promijenio...

Hauser ponovo napuni čaše.

– Nije on tako loš... Uvijek se brinuo o gradu i činio ono što je za grad smatrao najboljim. Prije nekog vremena shvatio sam sve to...

Hauser se prekine jer su s ulice ponovo odjeknuli hici.

– Mnogo se toga dogodilo otkad te nije bilo... Mnogo se toga promijenilo, Riley... mnogo...

– Dakako! – odvrati s negodovanjem Cord. – Osobito se, koliko vidim, promijenio stav ljudi prema nekim događajima... Tko su ovi razbojnici i što namjeravaju poduzeti protiv Oldakera? Što im se zamjerio?

– Vođa skupine zove se Cal Huckaby. – Jesi li ikad čuo za njega?

Cord odmahne glavom.

– Ne... Ne bih rekao... – reče zamišljeno.

– Ne čudi me. Posljednjih pet godina proveo je u zatvoru. To je baš ono vrijeme kad si ti putovao zemljom i mogao čuti za njega... Ali bilo kako bilo, on je vođa ovih razbojnika. Trojica pred „Cosmopolitanom“

zovu se Ed Bullock, to je onaj s crvenom košuljom... Momak sa šeširom na glavi zove se Kansas, a treći je Fred Groth... To je onaj sa sombrerom na glavi...

— Nisam ih imao prilike vidjeti izbliza — reče Cord. — Bio sam na drugoj strani ulice... Gdje je sad taj Huckaby?

— U »Cosmopolitanu«, koliko mi je poznato. Otkad su stigli u grad, neprestano je ondje. S njime je revolveraš Jack Slade.

Riley Cord je šutio. Namrgovivši se upita:

— To je tek petoro. Rekao si da ih je šestoro.

— Da... Posljednjemu je ime Catlin. Po Huckabyjevu nalogu sjedi ispod drva sa stražnje strane kuće Melbourne i pazi na Oldakera.

— Sad barem znam tko su ti momci — zamišljeno će Cord i popije gutljaj viskija. — Ali zašto pucaju u Oldakera? Zar samo zato jer je okružni šerif ili postoji neki drugi razlog?

Hauser je htio odgovoriti, ali zašutio je jer su se s ulice čuli glasovi. Ljudi uz prozor okrenuli su se prema vratima, prišli im i otvorili ih tek toliko da bolje čuju što se govori vani.

— Što je? — poviče Hauser.

— To je Huckaby — reče jedan od ljudi. — Nešto dovikuje okružnom šerifu. Pita ga je li spreman da izide iz zaklona — doda čovjek i zastane. — Okružni mu je šerif rekao da nije spreman — reče malo poslije.

— Što radi Huckaby? — upita Hauser.

Čovjek se nagne prema odškrnutim vratima i pogleda

prema »Cosmopolitanu«. Povuče se natrag i još jače pritvori vrata.

— Ništa... Ušao je natrag u »Cosmopolitan«.

— Nema što izgubiti — reče netko drugi. — Najbolje je da mirno sjedi i čeka... Onaj koji je u neugodnom položaju, to je okružni šerif...

Otto Hauser obriše znojno čelo. Prihvatio je čašu i lagano je vrtio u ruci.

— Pitao si me zašto su protiv njega... — zamišljeno će Hauser. — Kako kaže Huckaby, Oldaker je nekad pripadao njihovoj bandi... Uхватili su ih prilikom pljačke neke banke i osuđeni su svi osim Oldakera na pet godina zatvora. On je dobio samo godinu dana... Možda je i bio osuđen kao i svi ostali i pušten poslije... Ne znam... Nisam siguran... Huckaby tvrdi da su zbog njega bili uhvaćeni jer ih je on izdao. Kaže da je Oldaker već prije govorio kako želi napustiti život razbojnika i krenuti pravim putem. Tvrdi da ih je izdao kako bi si olakšao put od razbojnika do poštenog čovjeka. Po njegovu mišljenju Oldaker ih je prodao vlastima... Bilo kako bilo, Huckaby i ostali izišli su iz zatvora prije nekoliko mjeseci i odmah pošli u potjeru za Oldakerom. Doznali su da je ovdje okružni šerif i pojavili se jučer popodne. Čim su ujahali u grad, Abe Oldaker ih je prepoznao i kako je mogao pretpostavljati zašto su došli, sklonio se u staru Melbourneovu kuću. Odonda se nalazi ondje...

— Je li itko od vas razgovarao s njime o tomu? — upita Riley Cord.

– Ne... Nitko nije ni pokušao... – odmahne glavom Hauser.

– Znači da nitko ni ne zna govori li Huckaby istinu ili ne?

– Priznajem... Ne znamo... Ali pretpostavljam da ne laže... U suprotnomu Oldaker se ne bi prestrašio i sakrio, je li?

– Ne... Pretpostavljam da ne... Dakle, u tomu je stvar... Zato se skrivate i prepuštate Huckabyju i njegovim razbojnicima da rade što im volja, je li?

– Čini se da je to u ovoj situaciji najbolji izlaz...

– To je najgori izlaz! Ne prepoznam vas! Ne prepoznajem te više, Nizozemče! Prije deset godina zacijelo se ne bi tako kukavički povukao i dopustio da se stvari ovako razviju! Ni Ben Rush ne bi prije dopustio ovo! I neki drugi...

– Rufus Allen je rekao... – počeo Hauser.

– Mogu zamisliti što je rekao... – prekine ga Riley Cord. – Nikad nije želio ništa riskirati.

– Rufus se brine o gradu. Ne dopustimo li Huckabyju i njegovim ljudima da se domognu Oldakera, osvetit će se nama... Već smo imali prošle noći zoran primjer... Kako se stvari razvijaju, nitko od nas nije u mogućnosti išta riskirati.

– Što se dogodilo prošle noći? – upita Cord.

– Dvije su žene napali u prolazu koji vodi iz glavne ulice, a Earla MacIntyrea opljačkali... Razbili su prozore u crkvi i podmetnuli vatru pokraj škole i nekih drugih zgrada.

– To su sve učinili Huckaby i njegovi ljudi? – začudeno će Cord.

– Svakako! Nisu to ni pokušali zatajiti. Huckaby je danas rano ujutro stao nasred ulice i objavio Rufusu Allenu i svima ostalima da ćemo skupo platiti ako se ne budemo držali po strani od svega što se događa u gradu. Rekao nam je da ono što se dogodilo prošle noći nije ništa prema onomu što će se u tom slučaju dogoditi danas...

Riley Cord shvatio je sad zašto je grad pust. Svi su tako prestrašeni da se ne usude ni maknuti.

– Ne može se osuditi stanovnike Cougar-Crossinga – nastavi Hauser. – Svemu bi ovomu došao kraj kad bi Oldaker izišao i napokon se predao.

– Zaista tako misliš? – ogorčeno se nasmiješi Cord. – Misliš li da je to ispravno?

– To bi svakako bilo dobro za naš grad... Sudeći po onom što Rufus Allen...

– Do vraga s Rufusom Allenom i onim što on misli i kaže!

– ljutito ga prekine Riley Cord. – Mene zanima što ti misliš o svemu ovomu!

Hauser se pomakne i, kako bi prikrio nelagodnost, počeo krpom brisati točionik. Ljudi uz prozor začuli su kako je Riley povisio glas i radoznalo se okrenuše.

– Pokušavam se držati po strani... svi se mi držimo po strani od svega... to je najbolje što možemo učiniti.

Riley ponovo ljutito prokune i prezirno pogleda ljude pokraj prozora jednako kao i svoga nekadašnjeg prijatelja.

– Vidio sam već mnogo ljudi koji su dopustili da ih se slomi, ljude koji su željeli spasiti samo svoju vlastitu kožu,

ali ovo je prvi put da vidim kako se jedan cijeli grad odnosi kao gomila preplašenih kukavica!

Ljudi u blizini prozora počеше s negodovanjem mrmljati. Jedan od njih bio je snažan i visok. Odvojio se od skupine i krenuo prema Cordu.

– Nije nam potrebno da nam svaki glupi besposličar dijeli savjete! – grubo će čovjek.

– Kako se zoveš? – prekine ga Cord.

– Tom Kramer... ako ti to nešto znači...

– Ne, ali zanima me s kime govorim i komu ću možda morati pokazati kako se razgovara sa mnom...

Čovjek se namrgodi i strese glavom.

– Da ovdje živiš, ne bi se usudio hvastati ovako kako to sad činiš...

– Nekad sam živio ovdje, onda dok je ovaj grad bio drukčiji... Živjelo je ovdje mnogo dobrih ljudi...

– Misliš li možda da se to sad promijenilo?

– Nije važno što ja mislim i osjećam.

– Znači, ti misliš da bi ti...

– Dosta Tome! – prekne ga Hauser. – To je Riley Cord. Prije desetak godina bio je ovdje okružni šerif i sad prvi put nakon toliko godina dolazi u naš grad.

– Da... prije toliko godina život je ovdje bio drugačiji i mnogo se toga odonda promijenilo – zamišljeno će Tom Kramer.

– Ipak, ovo što sad činite, niste smjeli dopustiti. Kako možete ostaviti na cjedilu svoga vlastitog okružnog še-

rifa? – upita Cord dok su mu se ljudi približavali i okruživali ga. – Tako dugo dok ljudi znaju čuvati zakon i pravilno ga zastupati, on će uvijek vrijeđati...

– Nisu smjeli izabrati razbojnika za okružnog šerifa – ljutito će Kramer. – Da nisu to učinili, sad se ne bismo svi mi našli u ovakvoj neprilici.

– Ljudi se mijenjaju. Zašto razbojnik ne bi postao pošten? Oldaker nije prvi koji je odlučio prijeći na stranu zakona.

– Možda imaš pravo, ali ipak želim da se taj čovjek preda i da se sve ovo napokon završi. Ionako život u Coguar-Crossingu nije više onakav kakav je nekad bio, a ovo sad još više ometa normalan život – ljutito će neki drugi čovjek.

– Možda okružni šerif očekuje od vas da nešto poduzmete... – zamišljeno će Cord.

– Što, na primjer? – upita netko.

– Da mu pomognete! Samo nekoliko naoružanih ljudi moglo bi izmijeniti cijelu ovu zasad bezizglednu situaciju.

– Ti bi ljudi riskirali svoju glavu – reče Kramer. – Ja se ne želim izlagati takvoj opasnosti. Imam obitelj o kojoj se moram brinuti, prijatelju.

– Ja isto tako – netko će drugi. – A, osim toga, to uopće nije naš posao.

– Čiji je to posao? – upita Cord.

– Abe Oldaker mora se brinuti sâm o sebi – javi se netko iz grupe.

– On zasad ne može ništa poduzeti. U klopki je... – pokuša Cord.

— Nismo mi za to krivi —
prekine ga netko.

— Znači, namjeravate i dalje
ovdje stajati i cijeli razvoj situa-
cije prepustiti slučaju? — lju-
tito će Cord.

— Ubrzo će se morati poja-
viti iz svog skloništa. Morat će!
Treat će mu hrana i voda...
Neće više dugo izdržati...

— To može potrajati i tjedan
dana, a možda i dulje... — ogor-
čeno se nasmiješi Cord. — Sve
to vrijeme namjeravate čekati
prekriženih ruku?

— Uostalom, sve ovo uredit
će Rufus Allen — odlučno će
Kramer.

— Čini se da mnogo toga pre-
puštate Rufusu Allenu — ogor-
čeno će Cord. — Dok sam ja
ovdje živio bio je vrlo moćan i
čini se da je danas još moć-
niji... Zar ništa ne odlučujete
svojevoljno? Je li moguće da je
stekao nad vama toliku moć?
Je li moguće? Rufus Allen pos-
jeduje sve restorane, hotele,
dućane... Dobro... Ali kako je
moguće da posjeduje i vas?

Neka se žena nasmijala, a
ljudi se namrgodiše i ljutito
pogledaše čovjeka koji se usu-
đuje tako razgovarati s njima.

— On posjeduje mnogo toga
— reče Hauser. — Njegovi su
banka, „Cosmopolitan“... Suv-
lasnik je mnogih radnji...

— To mu i daje pravo da
vodi glavnu riječ — javi se Kra-
mer. — On je najbogatiji u
gradu i stoga može i najviše
izgubiti.

Cord je zašutio, ne znajući
što da im više kaže. Iz daljine
čule su se svrake, a grad je bio
miran kao da više i ne postoji.
Još nije mogao razumjeti zašto
se njegov nekadašnji prijatelj

Otto Hauser toliko promijenio.
Sjećao ga se kao neovisna čov-
jeka i bila mu je teška spoz-
naja kako sad podilazi Rufusu
Allenu s kojim se nikad nije
slagao.

— Rufus vodi pregovore s
Huckabyjem i njegovim lju-
dima? — upita Cord.

Hauser kimne.

— On i gradonačelnik —
doda zamišljeno Hauser.

— Tko je gradonačelnik?

— Orville Tragg. Došao je
ovamo nekoliko godina pošto
si ti napustio Cougar-Crossing.
Ne možeš ga poznavati. Došao
je odnekud s istoka. Netko mi
je rekao da se povukao iz
svoga posla.

— Kojeg posla?

— Ne znam. Čini se da ima
mnogo novca. Gradonačelnik
je i ne bavi se nikakvim dru-
gim poslom...

— I radi sve što mu Allen
zapovjedi — javi se žena koja
se malo prije nasmijala.

— Tessie! — oštro će Hauser.

— Ali to je istina, je li? — nas-
miješi se žena.

— Nije na nama da rasprav-
ljamo o tomu — ljutito će Hau-
ser. — Možda radi sve što mu
Allen kaže zato što smatra da
se Rufus Allen u sve najbolje
razumije... Čini se da naš gra-
donačelnik uvijek želi sva-
komu pomoći, biti uslužan i
steći nove prijatelje.

— Smatram da je tvoj prija-
telj ipak razuman. Ima pravo...

— reče Tessie i stane uz točio-
nik. — Abe Oldaker nije mi ni-
kad učinio neku osobitu
uslugu i nije mi mnogo stalo
do njega, ali ipak smatram da
bismo nešto morali poduzeti i
pomoći mu. Ovako to više ne

ide. Kako stvari stoje, neće više dugo izdržati...

– Lako je tebi dijeliti savjete – ljutito će Kramer. – Od tebe nitko ne traži da se suočiš s revolverašima i staviš svoj život na kocku!

– Da sam muškarac, suočila bih se!

– Da... da... dakako... – nasmiješi se Kramer podrugljivo.

– Misle li svi ovdje u gradu isto kao i ti? – zabrinuto će Riley Cord obrativši se Krameru.

– Misliš li time da sve prepustamo Allenu i da radimo samo ono što on smatra najboljim?

– Da. Znači da dopuštate Huckabyju i njegovim ljudima...

– Da... priznajem... – prekine ga Kramer.

– Smatram da je vrlo malo ljudi protiv Rufusa Allena – umiješa se Hauser. – Protiv njega su samo oni koji nemaju mnogo ili čak ništa izgubiti.

– Mislim da svi vi imate mnogo toga da izgubite – reče Cord. – Uistinu vjerujete da će vas Huckaby ostaviti na miru kad ubiju Oldakera?

– Rufus Allen kaže...

– Znači da je veća budala nego što sam ikad mislio! Nikad se ovo neće tako završiti. Huckaby i njegovi razbojnici smatrat će da su time svladali ne samo okružnog šerifa nego i cijeli grad i da odsad mogu raditi što žele. Ono što se dogodilo prošle noći nije ništa prema onomu što će se dogoditi kad ubiju Oldakera i budu imali više vremena da se pozabave s vama – ogorčeno se nasmiješi Cord.

– Jesi li ikad prije doživio ovako nešto slično? – zabrinuto će Kramer.

– Ne baš na isti način... Ali bio sam u nekoliko gradova koje su razbojnici poput ovih zauzeli, a kad su ih napokon napustili, ostavili su za sobom ruševine... Nisu poštedjeli ni žene ni djecu...

– Da. Žene uvijek najgore prođu – javi se Tessie. – Nekoliko sam puta doživjela situacije slične ovoj i da sad mogu, odmah bi napustila ovaj grad!

Riley Cord promatrao je ljude koji su ga okružili i gledali. Neki ljutito, drugi zabrinuto a ostali pak nepovjerljivo. Nekoliko lica, činilo mu se, izražava donekle odobravanje. Nije mu stalo da se založi za stanovnike ovoga grada koji su, čini se, bili slijepi, ali nekad je ovdje živio i volio je to mjesto pa se osjećao obavezan. Ili su sve ovo činili svjesno, bojeći se istine, ili... Nije više znao što da misli.

– Želio bih razgovarati s Rufusom Allenom, gradonačelnikom i gradskim ocima – reče Cord okrenuvši se Hauseru. – Možeš li to urediti?

– Ne znam... kako bih ja... – zamuca Hauser.

– Ne znaš? – podrugljivo će Tessie. – Otidi lijepo k njima i prenesi im poruku. Ovi razbojnici vani zainteresirani su samo za ono što se događa u staroj kući Melbourne. Ti ih ne zanimaš!

– Nije riječ o tomu. Nisam siguran da bi pristali doći...

– Otidi gradonačelniku i reci mu kako ga Rufus Allen želi vidjeti. Vidjet ćeš da će odmah bez razmišljanja dojuriti – predloži Tessie.

– Možda ćeš sve ovo samo još jače zamrsiti – javi se netko od ljudi. – Tko zna što će se još dogoditi... Još će netko od nas izgubiti glavu zbog ove ludosti!

– Moram nešto pokušati! Ovo dalje ne ide ovako! – usprotivi se Cord.

– Zašto želiš vidjeti Allena i ostale? – zabrinuto će Kramer.

– Moram barem pokušati da ih opametim. Želim ih uvjeriti da pogrešno postupaju.

– Rufusa nećeš moći uvjeriti... – zamišljeno će Kramer.

– Ako ne uvjeriš njega, budi siguran da nećeš uspjeti uvjeriti ni ostale. On je jedini koga će poslušati – reče Hauser.

– Vrijedi ipak pokušati... Pri-staješ li surađivati sa mnom? – upita Cord obrativši se Hauseru. – Sve što tražim od tebe jerst da javiš odgovornim ljudima ovoga grada da se što prije sastanemo u hotelu.

– Ja ću to učiniti! – odlučno će Kramer prije nego što je Hauser išla mogao odgovoriti. – Kao što si i sam rekao, vrijedi pokušati. Polako već vjerujem da imaš pravo.

– Bit ću ti zahvalan ako uspiješ – reče Cord. – Mogao bih i sam skupiti te ljude, ali danas ne poznajem...

– Prepusti to meni – pre-kine ga Kramer i požuri prema stražnjem izlazu.

Riley Cord hladno je odmjerio Hausera. Nije mogao shvatiti što se dogodilo s tim čovjekom. Bilo mu je jasno da sa svojim nekadašnjim prijateljem više ne može računati. Izvadio je iz džepa pola dolara kako bi platio piće.

– To je na račun kuće – oklijevajući će Hauser.

– Ne hvala, želim platiti – odvрати Cord i okrene se. – Hvala vam – reče obrativši se Tessie dok je išao prema izlazu.

– Zadovoljstvo mi je pomoći pravomu muškarcu... – nasmi-ješi se Tessie.

I Cord se nasmiješi izlazeći kroz stražnji izlaz.

IV

Riley Cord izjahao je dorata i krenuo kroz prolaz prema hotelu, pazeći da ga nitko ne opazi. Polagano se približio ulici. Skrenuvši prema hotelu »Central«, znao je da ga trojica naslonjena na vrata »Cosmopolitana« mogu vidjeti. Nije to bila nikakva ludost. Jednostavno je želio da ga razbojnici uoče. Oprezno je jahao naprijed ne ispuštajući iz vida ljude pred vratima saluna.

Prateći ispod oka svaku njihovu kretnju, zapazio je da su ga ugledali ali on se pravio kao da to ne vidi. Prolazeći pokraj staje za iznajmljivanje pogledao je unutra i vidio da je Zack Sherwood ondje. Po njegovu iznenadenom izrazu lica Cord je zaključio da ga je starac prepoznao. Izlog prodavaonice oružja bio je zamračen i ulazna vrata očito zaključana.

Prodavaonica hrane i sjemenja, a i željezara, bile su, čini se, otvorene i Cord zapazi da su unutra kupci. Sudeći po zgradama Cougar-Crossinga moglo se zaključiti da grad očito nije napredovao za odsutnosti Rileyja Corda.

– Kamo ćeš? – upita netko iza Corda.

Riley Cord se okrene i pogleda prema razbojnicima naslonjenim na vratima »Cosmopolitana«. Cord ponovi u sebi imena ljudi koje mu je Hauser opisao.

– Zašto vas to zanima? – smiješeći se odvrati Cord.

Čovjek koji se, prema Hauserovu opisu trebao zvati Groth okrene se i značajno pogleda Corda.

– Možda je naše pravo da znamo kamo želiš otići, prijatelju... – reče s teksaškim naglaskom.

– Pretpostavljam da me ne možete napasti sve dok ovuda mirno prolazim i razgledavam okolicu... – nasmiješi se Cord i nastavi dalje jahati, budno ih motreći ispod oka.

Ljudi su sjeli i naslonili se na zid »Cosmopolitana« kao da mu više ne obraćaju pažnju. Riley se neprimjetno nasmiješi zadovoljan što je sve prošlo mnogo bolje negoli se mogao nadati. Svu je pažnju sad posvetio Melbournovoj kući. Jedini mali prozor kuće bio je tako prljav da ništa nije mogao vidjeti. Na trenutak mu se pričinilo da razabire crte lica okružnog šerifa Oldakera, zatočenog u toj staroj zgradi. I on je vjerojatno čuo što je Riley razgovarao s razbojnicima i poput njih zaključio da je Riley samo neki gonič stoke na prolazu kroz Cougar-Crossing.

Za prozorima trgovina pokraj kojih je prolazio opazio je lica koja ga začudeno promatraju, ali bio je uvjeren da ga nitko nije prepoznao. Zack Sherwood bio je, znači, jedini, osim ljudi u Hauserovu sa-

lunu, koji ga je prepoznao nakon toliko godina. Nije bio ni malo začuden. Mnogo se ljudi u toku godina odselilo iz ovoga grada a mnogi su ga i zaboravili.

Stigavši do Thompsonova restorana skrenuo je u prolaz između restorana i hotela »Central«, zaustavivši se pred hotelskim stajama. Sjahao je, svezao konja u hladovini drveća i otvorio prislonjena vrata stražnjeg ulaza u hotel. Ušao je u hodnik koji je vodio prema glavnoj dvorani. Ondje je ugledao lijepu djevojku guste crne kose i velikih očiju koje su ga začudeno promatrale.

– Riley? Riley Cord! – uzvikne djevojka okrenuvši se od čovjeka s kojim je upravo razgovarala. – To si ti! Znam da si to ti!

Cord skine šešir i pogleda u njega kako bi prikrrio nelagodnost. Osim djevojke i čovjeka s kojim je ona do malo prije razgovarala bilo je u dvorani još dvoje ljudi. Svi su ga promatraли.

– Ja sam Myrna Allen – reče djevojka pomalo razočarana što je Cord nije prepoznao. – Mogla sam i misliti da me nećeš prepoznati – reče smiješeći se. – Kad si napustio grad, bilo mi je samo osam godina...

Riley Cord pomisli u sebi kako vrijeme mijenja ljude. Je li moguće da se iz one male djevojčice razvila ovako krasna djevojka? Myrna je postala prava odrasla i lijepa žena...

– Napustio si grad i ostavio me slomljena srca – nasmije se Myrna. – Nisi to ni znao, ali

ja sam bila zaljubljena u tebe kao u svoga viteza. Bio si za mene utjelovljenje hrabrosti i smatrala sam da si čovjek koji ne zazire ni od čega. Često sam te sanjala...

— Mogla si sanjati i o nečemu boljem... — oklijevajući će Cord.

Myrna Allen strese glavom u kojoj su poigravale sunčeve zrake što su sjale kroz prozor.

— Nekad nisam tako mislila — polagano će Myrna. — Nisam sigurna da i sada drugačije mislim. Rekla bih da još i danas...

— Myrna! — poviče čovjek s kojim je razgovarala kad je ušao Riley.

Riley Cord pomno ga pogleda. Bio je mlad i samo nekoliko godina stariji od Myrne.

— Nisi se mnogo promijenio — nastavi djevojka ne obazirući se na čovjeka pokraj sebe. — Nekoliko si godina stariji, ali to te samo čini ozbiljnijim i zanimljivijim.

— Myrna! — ponovi čovjek. — Što to govoriš? Dovodiš gošpodina Corda u nepriliku.

— Govorim samo istinu — reče djevojka a oči joj se zacakliše. — Riley, dopusti da ti predstavim liječnika Richtera. On je preuzeo praksu našega starog liječnika Willoughbyja.

To je dakle čovjek čije je ime sad na ploči liječničke ordinacije. Sudeći po godinama, vjerojatno je nedavno završio studij. Cord mu pruži ruku i nasmiješi se.

— Drago mi je — reče liječnik. — Nekoć ste ovdje bili okružni šerif... Myrna mi je već pričala o vama...

— Da... Nekoć davno...

Zaključivši po pogledu kojim je mladić gledao Allenovu kćer, Cord zaključio da će Myrna jednoga dana vjerojatno postati gospođa Richter.

— Što se dogodilo u Willoughbyjem? — upita Cord kako bi skrenuo razgovor na drugu temu.

— Povukao se — odgovori Myrna i dalje ga uporno gledajući. — Neko se vrijeme još zadržao ovdje i pomogao Willu da upozna posao, a poslije toga preselio se u Denver. Čula sam da živi ondje u kćerke.

— Sastao sam Toma Kramera u restoranu i on mi je rekao da želite održati sastanak — reče mladi liječnik. — O čemu je riječ?

— Nema smisla da govorim sad — objasni Cord. — Kad se svi skupe, reći ću što želim saopćiti svima vama.

Zašutio je i ispitivalački pogledao ljude koji su se nalazili na drugoj strani dvorane. Učinilo mu se da poznaje jednoga od njih, ali drugi je, čini se, bio stranac, ili barem nije prije živio ovdje. Myrna to zapazi i predstavi ih:

— Predstavljam ti pastora Wryghta.

Nizak čovjek crnih očiju, pristupi i pruži Cordu ruku.

— Drago mi je — reče bez mnogo srdačnosti u glasu.

— Ovo je gospodin Watson — nastavi Myrna Allen. — On je upravitelj hotela i zamjenjuje ovdje moga oca.

Istodobno Cord se i sam prisjeti Quinna Watsona. Ostario je i kosa mu je postala sijeda.

— Mi se već poznajemo — reče Cord pogledavši Watsona.

— Kako ste, šerife? — hladno će Watson.

– Otkako sam napustio Cougar-Crossing, nisam više okružni šerif – oprezno će Cord.

– Činilo mi se po onomu što sam čuo od Kramera da zastupate zakon – namrgodeno će Watson.

Riley Cord nasmiješi se i podrugljivo pogleda čovjeka pred sobom.

– Ne. Ja sam obični gonič stoke ili bilo što drugo kad moram, pritisnut glađu, potražiti posao.

– Znači besposličar... progunda Watson i sjedne.

– I tako se može preživjeti – odvрати Cord hineći da ne osjeća prezir u Watsonovu glasu.

Ti si, znači, slobodan i bezbrižan. Ne more te brige kao nas ostale! – poviče Myrna.

– Nije baš uvijek tako lijepo – mirno će Cord i pomisli kako bi ljudi koje je pozvao morali sad već biti ovdje, ako im Allen nije zabranio da dođu. – Misliš li da će tvoj otac doći ovamo? – upita obrativši se djevojci.

Myrna Allen pogleda na ulicu i skupi obrve.

– Sigurna sam da će doći – reče. – Kod Brennana je. Tom je rekao kako će mu javiti da...

– On, Pete Brennan i još neki drugi upravo dolaze – prekine je Watson gledajući kroz prozor. – Ući će, čini se, kroz stražnji ulaz. To je i najpametnije.

Cord se okrene i pogleda prema stražnjim vratima. Bila su otvorena i ljudi su ulazili kroz hodnik kojim je i on malo prije došao. Na čelu, kako se

moglo i pretpostavljati, koračao je Rufus Allen.

Rufus Allen ljutito i kratko pozdravi Corda i zaustavi se u dvorani. Ostario je i udebljao se, zaključio Cord. Bio je i sad dotjeran, samo, čini se, manje samouvjeren i pomalo razočaran životom koji mu sve ove godine zacijelo nije bio lak.

S njime su u hotel ušli Brennan, vlasnik dućana mješovitom robom, Ben Rush, Otto Hauser, Tom Kramer i neki nizak debeo čovjek u sivom odijelu koji se naveliko ulizivao Allanu. Riley Cord zaključio da bi to mogao biti gradonačelnik Orville Tragg.

– Koliko sam čuo, želiš razgovarati sa mnom – osorno će Allen okrenuvši se prema Cordu.

– Da... Htio bih razgovarati s tobom i ostalima koji žele biti razumni – reče Cord promatrajući Quinna Watsona koji se postavio Rufusu Allenu iza leđa. – Jesu li to svi gradski oci? – upita.

– Nedostaje Elmer Lee. Nije u gradu – odvрати Allen. – Sve što nam želiš reći, izreci brzo, jer smo svi zauzeti i ne možemo ovdje gubiti dragocjeno vrijeme.

– Nisam vas ni namjeravao dugo zadržavati. Potrebna mi je pomoć da Abea Oldakera izbavimo iz situacije u kojoj se zatekao.

– Namjeravaš se uplesti u cijelu ovu stvar? – začudeno će Rufus Allen.

– Da... Ne možete i dalje stajati po strani i dopustiti da ga razbojnici ubiju. Na vama je da mu pomognete!

– To je stvar koju mora riješiti sam! Nas se to uopće ne

tiče! Ne znam zašto bismo mu morali pomoći!

— Trebalo bi svakako nešto poduzeti — povišenim će glasom Cord. — Ako nešto ne poduzmete, predat ćete grad na milost i nemilost razbojnicima koji vas zacijelo neće poštedjeti...

— Ne mislim tako! — ljutio će gradonačelnik Tragg. — Gospodin Allen ispravno je odlučio. Uvjereni smo da nije pogriješio — reče pogledavši značajno Rufusa Allena.

— Ne bih baš rekao... — ljutito će Cord.

Ben Rush skine šešir i obriše znojno čelo.

— Što nam ti predlažeš? — upita oklijevajući.

— Treba što prije zaustaviti te razbojnike! — otresito će Cord pomalo gubeći živce. — Treba skupiti što više naoružanih ljudi koji će ih ili istjerati iz grada ili strpati u zatvor!

— To bi izazvalo pucjavu i borbu. Tko zna koliko bi ljudi uzalud poginulo — uplete se Rufus Allen.

— Možda će netko i poginuti, ali drugog izlaza nema — uporno će Riley Cord.

— Ali to je ono što svakako želimo izbjeći — osorno će Allen. — Tvoje je vrijeme prošlo. Corde — nastavi Allen. — Sad smo u 1885. godini! Danas se problemi više ne rješavaju ubijanjem i bespotrebnim krvoprolićem! Promijenili smo se. U našoj pokrajini sad se svi drže zakona, jer smo naučili se svladati i rješavati sve na civilizirani način!

— Civilizirani način za vas znači dopustiti da razbojnici ubiju vašega vlastitog šerifa, a

vi stojice postrance i čiste savjesti promatrate kako skupina propalica ubija nedužna čovjeka! Je li tako?!

— Mi samo razumno postupamo... — polagano će gradonačelnik. — Ovo sve se nas uopće ne tiče. Nismo mi nautili razbojnicima nego Abe Oldaker. Gospodin Allen vam pokušava rastumačiti kako je za nas najbolje da se držimo postrance i tako spasimo grad.

— Ne bi bilo ispravno da se uplećemo u nešto što se uopće nije dogodilo u našem gradu — javi se Quinn Watson. — Zato sam i za vrijeme glasanja potpomogao gospodina Allena.

— Svi vi niste ni razumni ni oprezni — s prezirom u glasu odvrati Cord. — Svi ste vi zaslijepljeni i vaš je stav prema životu pogrešan iz temelja. Ovi vas razbojnici smatraju skupinom prestrašenih jadnika i čim budu svladali Oldakera, uništiti će i vas i vaš grad! To što vi kažete da ste pokrajina u kojoj vlada zakon, neće vam mnogo pomoći kad se nadete nasuprot tim razbojnicima...

— Zašto si tako siguran u sve to što govoriš? — usprotivi se gradonačelnik Tragg.

— Poznajem takve ljude... Zar uistinu mislite da momci poput ovih ikad išta rješavaju mirno? Zašto bi vas poštedjeli? Recite mi! Zašto?

— Govoriš ponovo kao čovjek koji živi u prošlosti. Sve je to tako bilo-nekad, ali danas se stvari više ne rješavaju silom. Danas se razumno procijeni situacija u kojoj se čovjek nalazi i zatim nađe najbolje rješenje...

— Što rađa time da osuđujete na smrt čovjeka koji... —

prekine ga Cord ali mu Tragg upadne u riječ.

— Ne možeš biti siguran u ovo što tvrdiš — reče Orville Tragg. — Oldaker može još neko vrijeme izdržati u svojem skrovištu. Možda će izdržati još nekoliko dana... Huckaby i ostali razbojnici možda će i odustati i odjahati ostavljajući ga na miru.

— I sam znaš da govoriš ludosti, a ako vjeruješ u ono što govoriš, onda si i sam lud! — očajno poviče Cord. — Proveli su u zatvoru punih pet godina i cijelo su to vrijeme razmišljali o tomu kako će ubiti čovjeka koji je po njihovu mišljenju kriv za to što su uopće dospjeli u zatvor. Uporno su ga tražili i sad kad su ga napokon pronašli, uvjeravam vas sve, neće tako lako odustati. Ostat će ovdje dok se ne osvete!

Rufus Allen okrene se začuvši iz dna prostorije neki šum. Myrna Allen krenula je stubama na prvi kat hotela »Central« i zaustavila se na prvoj stubi, pomno slušajući razgovor u dvorani. Promatrala je Rileyja, a na usnama joj se mogao zapaziti blagi smiješak.

— I dalje tvrdim da nas se sve ovo uopće ne tiče — uporno će Rufus Allen. — Moramo ih pustiti na miru da sami riješe svoje probleme.

— Osvetit će nam se, ako se pokušamo uplesti — progovori Hauser. — Rekao sam ti da su nam već prošle noći zaprijetili...

— Time su nas upozorili — reče Watson. — Smatram da nije naše pravo upletati se u nešto što nas se ne tiče!

— Bilo bi pametnije da prošlu noć shvatite kao primjer za to što će vam se dogoditi kad razbojnici završe s Oldakerom...

— Zašto si tako siguran u sve to? — upita netko. — Huckaby nas je uvjerio da ne želi nauditi gradu i da je došao samo zato kako bi se osvetio Oldakeru...

Razgovor je prekinula pucnjava koja se začula s ulice. Razbojnici su i nadalje povremeno pucali u Melboruneovu kuću.

— Htjeli vi to shvatiti ili ne, poslije će ipak biti nasilja i jedino što možete poduzeti, to je da učinite prvi korak i napadnete prije Huckabyja. — ljutito će Riley Cord.

— Što bi značilo da bi bilo ubijanja?

— Vjerojatno, a možda i ne... Skupite li dovoljno ljudi, možda će se razbojnici predati... Ljudi poput ovih često nisu tako hrabri kako djeluju na prvi pogled.

— Govoriš kao da si stekao veliko iskustvo — reče Orville Tragg.

— Dakako, stekao je iskustvo! — poviče Kramer. — Nekad je ovdje bio okružni šerif, je li? U gradu i cijeloj okolini...

— Sve te se ovo ne tiče! — prekine ga Rufus Allen.

— Pretpostavljam da on kao i svaki drugi građanin ima pravo reći što misli — nasmiješi se Cord. — Koliko mi je poznato, i ja sam nekad imao pravo reći što mislim...

— Da, ali to je bilo nekad, dok je pucnjava bila jedini način rješavanja sukoba — osorno ga prekine Rufus Allen.

– Želim da napokon shvatite kako su se vremena promijenila! Ne kažem da Cord nije bio dobar šerif i da nekad njegov način rješavanja ovakvih situacija nije bio ispravan i jedino moguće. Ali danas je drugo vrijeme! Shvatite to napokon! Više nije potrebno ubijati!

Riley Cord začuđeno je gledao Rufusa Allena ne mogavši dokučiti vjeruje li Allen zaista u ono što govori. Je li moguće da taj čovjek koji bi izgubio najviše od svih ljudi u gradu zaista vjeruje da će ih razbojnici poštediti i napustiti grad? Cord slegne ramenima. Ogleđao se oko sebe i pogledao prema Myrni. Bila je još tako mlada i neiskusna, a ipak je tako pozorno slušala ovo prepiranje.

– Razbojnici kao Huckaby nalik su jedan na drugoga – očajno će još jednom Cord.

Shvatio je da im nikakvim riječima ne može rastumačiti u kakvoj su opasnosti.

– Trebalo bi da me poslušate! Pripreman sam voditi vas i sve organizirati. Htio bih vam pomoći da se sve ovo završi... Vjerujte mi!

– Koliko je ljudi potrebno? – upita Ben Rush.

– Što više, to bolje! Bude li vas više, postoji mogućnost da izbjegnemo...

– Ništa od toga! – prekine ga Rufus Allen. – Odlučili smo da neće biti borbe i ne namjeravamo mijenjati donijetu odluku. Uostalom, Corde, ovo je naš grad i ovdje si stranac. Nemaš prava poučavati nas što da radimo! I sami smo dovoljno razumni da odlučimo što je najbolje za nas.

Orville Tragg kimao je kako bi se što bolje vidjelo da odobrava svaku Rufusovu riječ.

– Tako je – reče gradonačelnik Tragg. – I sami znamo što moramo poduzeti.

– To je, znači, mišljenje i svih ostalih? – upita Cord.

Svi osim Toma Kramera kimnuše promatrajući ispod oka Rufusa Allena.

– Dobro – prezirno će Riley. – Nadao sam se da ću vas moći urazumiti, no shvaćam da je sve što pokušavam bezizgledno... Unatoč svemu ne želim šerifa Oldakera ostaviti na cjedilu. Namjeravam...

Riley zašuti ugledavši dvojicu ljudi kako naglo otvaraju vrata s glavne ulice i ulaze u hotelsku dvoranu. Po njihovu izgledu zaključi da su to vjerojatno razbojnici.

Rufus Allen okrenuo se prema ljudima koji su ušli i nešto mrmljao.

– Udi, Huckaby – mrmljao je Allen. – I ti Slade...

V

Cal Huckaby bio je Cordovih godina. Blijed i grubih crta lica promatrao je ljude crnim očima punim mržnje. Riley odmah zapazi na njemu očite znakove toga što je nekoliko godina proveo iza rešetaka.

– Ja sam za vas Huckaby, prijatelju – osorno će razbojnik. – Znači, iza mojih leđa u toku je neki tajni sastanak, je li?!

– Ali ne... – reče Rufus Allen.

– Možda nešto planirate...

– Ne gospodine, mi...

– Tko je ovaj ovdje? – prekinе ga razbojnik i palcem pokaže Rileyja Corda.

Rufus Allen nervozno obriše čelo. Vidjelo se da je uplašen.

– Prolaznik... Zaustavio se da nas posjeti... Prije nekoliko godina živio je ovdje u gradu...

– Nekad je bio okružni šerif – reče Pete Brennan, ali zašane usred rečenice ugledavši zlovoljan Allenov pogled.

Huckaby se okrene prema Cordu, pozorno ga odmjeravajući od glave do pete.

– Okružni šerif? – nasmiješi se Huckaby. – Jack, kaže li ti to nešto?

Slade, momak dvadesetih godina, djelovao je divlje i surovo poput Huckabyja. Gledao je Corda i palcima se držao za opasač.

– Svakako mi to nešto kaže – kimne Slade. – Pretpostavljam da su poslali po njega...

– Ne! Ne... – uplašeno će Allen. – On je ovdje samo na prolazu i napustit će grad za nekoliko trenutaka.

– Gospodine Huckaby, razmislite i odmah ćete se dosjetiti da nismo mogli poslati po njega, jer nismo imali prilike... – uplete se gradonačelnik Tragg.

Huckaby je, uopće se ne obazirući na ljude iza sebe, ustrajno promatrao Corda.

– Jesi li zaista samo na prolazu? – upita.

– Na putu sam prema sjeveru... – reče Cord i kimne.

– Smatram da će biti najbolje da odmah nastaviš put – otresito će Huckaby.

– Krenut ću kad budem spreman – nasmiješi se Cord.

– Do vraga! To nije...

– Ne brinite se, gospodine Huckaby – prekinе ga Allen.

– Ubrzo će otići. Dajem vam svoju riječ.

Huckaby je i dalje uporno gledao Corda a zatim slegne ramenima i pogleda Rufusa Allena.

– Tvoja riječ ne vrijedi ni prebite pare – reče s prezirrom. – Već si mi prije zadao riječ da ćete Oldakera istjerati iz one proklete kuće...

– Pokušao je... Svi smo pokušali... – uplete se Tragg. – Šerif je, na žalost, tvrdoglav i ne želi nas poslušati...

– Ako se vaši razumni savjeti sastoje u tomu da mu predlažete napuštanje njegova zaklona kako bi bio ubijen, onda se ne čudim što je tvrdoglav... – mirno će Cord. – Bio bi lud da izide.

– Namjeravaš li se upletati u stvari koje te se ne tiču? – prezirno će Huckaby.

– Samo kažem što mislim. Na ovakav način ljudi ovoga grada upropastit će sami sebe.

Jack Slade spusti ruku nad revolver, a Huckaby se prezirno nasmiješi.

– Prilično si hrabar i praviš se važan...

– Nemojte ga slušati! – uplašeno poviče Allen. – On nema ovdje pravo glasa ni pravo da išta kaže!

– Kad bi posjedovao pravo da nešto kažeš, što bi odlučio?

– upita Huckaby obrativši se Cordu.

– Istjerao bih vas iz grada. Nikad nisam pregovarao s ljudima kao što ste vi, nadajući se da ću tako izbjeći neprilikama koje su neminovne...

U dvorani se začulo mrmljanje. Gradonačelnik Tragg nervozno je i prestrašeno pogledavao malo prema Allenu, malo prema Huckabyju i zatim prema Cordu, bojeći se što će se dogoditi. Myrna Allen i dalje je stajala na stubama i prezirnim smiješkom na usnama gledala ljude u dvorani. Vidjelo se na njoj da je ponosna što je barem netko drugačiji od svih ovih kukavica.

— Možda ti nije poznato što će se dogoditi ako nas se pokuša izigrati? — prezirno će Huckaby. — U samo nekoliko trenutaka sravnit ćemo grad sa zemljom...

— Čuo sam, ali to mi je poznato... Ili se ljudi pokore ili im se zaprijeti uništenjem grada.

— Upravo tako — potvrdi razbojnik. — To će se i dogoditi...

— Kad bih bio ovlašten da nešto kažem i poduzmem — prekine ga Cord — sve ovo ne bi se ni moglo dogoditi.

— Ali on nema prava da išta kaže! — očajno će Allen obrativši se Huckabyju. — Gospodine Huckaby, on nije građanin našega grada. Ovdje je on stranac i ne može odlučivati o tomu što da poduzmemo ili ne. Mi smo oni koji odlučuju.

— Koliko vidim, dosad niste ništa ni odlučili ni poduzeli — prezirno će Huckaby. — Obćali ste istjerati Abea Oldakera iz one kuće. Rekli ste da ćete ga nagovoriti ili prisiliti da napusti kuću, ali ništa od toga niste učinili.

— Razgovarali smo s njime — uporno će gradonačelnik. — Pokušali smo mu rastumačiti da se mora predati želi li spasiti Cougar-Crossing.

— Zasad se nije predao — reče Huckaby. — Samo vas upozoravam: ne želimo ovdje gubiti vrijeme čekajući da taj čovjek izgladni i naposljetku svojevolutno napusti skrovište. Imamo mi i drugoga posla. Bude li netko od mojih ljudi ranjen ili ubijen prilikom napada na onu prokletu kuću, ovaj će grad to skupo platiti. Očekujem da nam se pridruži još nekoliko mojih ljudi...

— Još nekoliko? — prestrašeno će Tragg.

— Da. Doći će još Charley Abelard i Jake Sutter. I oni imaju s Abeom nesredene račune... Stigli smo zajedno do grada, ali zaustavili su se da nešto obave prije toga. Očekujem ih danas kasno popodne. Zato još zasad čekamo, ali to neće dugo potrajati.

— Dva čovjeka više neće mnogo izmijeniti — uplete se Cord. — Na svu sreću, za čvrstim zidinama Melbourneove kuće šerif će još dugo moći odolijevati vašim pokušajima da ga ubijete — reče izazivajući Kuckabyja kako bi čuo što ovaj smjera.

— Ne... Ako upotrijebimo barut, neće moći dugo izdržati...

— Barut! — zapanjeno će Rufus Allen. — Upotrijebite li eksploziv, srušit ćete sve zgrade u blizini Melbourneove kuće.

— Znam... Nadareni ste ispravnim zaključivanjem — podrugljivo se nasmiješi Huckaby. — A da nas ne biste prebrzo zaboravili, podmetnut ćemo eksploziv pod još nekoliko zgrada u gradu. Na primjer pod ovaj hotel... Bit će li-

jepo vidjeti kako se hotel ruši i raspada u krhotine...

Rufus Allen djelovao je kao da je izgubio svu nadu.

— To neće biti potrebno — reče Tragg. — Poduzimamo sve kako biste se što prije domogli Abea Oldakera.

— Kako? Nisam zapazio da ste dosad išta poduzeli.

— Jesmo, ali nam niste dali priliku da se izjasnimo...

— Razgovorima se samo gubi dragocjeno vrijeme!

— Znamo da je to gubljenje vremena — pokuša gradonačelnik. — Neprilika je u tomu što ne možemo prodrijeti u tu staru kuću sagrađenu iz kamena, a okružni šerif neće nikomu dopustiti da se približi prozoru i išta poduzme... Rufus Allen smislio je na svu sreću kako ćemo ga prisiliti da izađe.

— I ja sam smislio kako... — otresito će Huckaby. — Mogli bismo kroz prozor ubaciti štapiće baruta koje smo pronašli u obližnjem dućanu i stvar bi tako bila završena, ali mi ga želimo živa!

— Učinimo li ono čemu se dosjetio gospodin Allen, Abe Oldaker ostat će živ — reče Tragg. — Poslao je u stari rudnik po željezna kola s visokim čeličnim stranicama kroz koje ne može proći ni jedan metak.

— Zaista?!

— Tako ćemo se moći približiti kući — preuzme riječ Allen. — Vaši su ljudi pucnjavom već ionako razbili prozorsko staklo i tako ćemo bez mnogo teškoća ubaciti kroz prozor klupko tkanine natopljeno petrolejem koje ćemo zapaliti prije toga. Oldaker neće moći

upotrijebiti revolver i pucati u čovjeka u kolima jer su kola previše čvrsta.

— Dim će ga istjerati iz kuće — zadovoljno se nasmiješi Huckaby. — Mogli biste uistinu uspjeti. Zašto mi već prije niste govorili o tomu?

— Htjeli smo, ali nije bilo prilike — reče Tragg. — Dosjetili smo se tomu tek prije kratkog vremena, ali vi...

— Kad će stići kola? — prekine ga Huckaby.

— Vjerojatno po podne — odgovori Rufus Allen. — Kola su vlasništvo Petea Brennana. Već nekoliko godina nisu bila upotrebljavana i potrebno ih je osposobiti. Molio bih vas da ponovite svoje obećanje da ćete napustiti grad čim se domognete Abea Oldakera i da nećete našem gradu nanijeti nikakvu štetu...

Huckaby prezirno odmahne rukom.

— Dakako... Imate moju riječ... — nasmije se razbojnik.

— Cale, jesi li siguran da ovi govore istinu? — upita Jack Slade gurnuvši šešir na potiljak. — Zasad ništa nisu poduzeli. Samo mnogo pričaju...

— Ne zavaravaju nas — mrzovoljno će Huckaby. — Jasno im je što bi se dogodilo... Ali kako bilo da bilo, pomalo mi je dosta čekanja i uvjeravam vas da neću moći više dugo čekati i zadržavati svoje ljude da sami nešto poduzmu, a to bi za vas bilo i te kako loše... Dajem vam konačni rok. Ako Abe do pet sati po podne ne napusti svoje sklonište, istjerat ćemo ga eksplozivom!

— To neće biti potrebno — javi se Rufus Allen. — Čim

stignu kola, učinit ćemo što smo rekli.

— Dobro. Dakle, vidimo se najkasnije u pet sati po podne. Bit će najbolje da ovoga povedemo sa sobom — reče prezirno pogledavši Corda. — Mogao bi inače stvarati neprilike... Najbolje bi bilo da ga smjestimo u zatvor dok ne završimo naš posao.

— To sam i ja mislio — reče Slade i zakorakne prema Cordu.

Predosjećajući da će mu se Slade približiti, Cord je naglo dohvatio revolver i drškom udario razbojnika po glavi svom snagom. Dvoranom je odjeknuo mukli udarac i Slade je pao. Vidjevši da mu taj razbojnik neko vrijeme neće dosadivati, Cord je pogledao Huckabyja.

— Hajde! Sad je na tebi red! — reče Cord smiješeći se i spremi revolver. — Najradije bih te sad odmah ubio. Tako bi se barem završilo sve ovo nepotrebno zlo.

Huckabyjevo se lice zgrči od napetosti a desnicu polagano spusti nad revolver. Dvoranom je zavládala mukla tišina. Jedino što se čulo bilo je teško Sladeovo disanje.

— Dobro... Ovaj si put jači, ali time nije sve dokrajčeno... Imam ja vremena... — mrmljao je zbunjeni razbojnik.

— Dajem ti priliku, Huckaby. Ispustio sam revolver i obojici su nam podjednake mogućnosti.

— Nije potrebno... Poslije... — promrmlja Huckaby. — Hajde! Ustaj! — reče pogle-

davši Sladea koji se upravo polagano osvježavao.

Jack Slade sjeo je na tlo rukom pridržavajući glavu. Vidjelo se da je zadobio jak udarac i da mu treba još neko vrijeme dok se potpuno osvijesti.

— Ustani Jack! Nisi baš tako jako ozlijeđen. Hajde! — ljutito će Hackaby.

Slade je i dalje buljio pred sebe i zatim se polagano osovio na noge, još se držeći za glavu. Činilo se da uopće ne shvaća što se zapravo dogodilo. Odjednom, ugledavši Corda, kao da se prisjetio svega što se malo prije zbilo, dohvati revolver.

— Zaboravi to! — naredi Huckaby. — Ovaj bi te ovdje mogao ubiti prije nego što se stigneš snaći.

— Do vraga! — procijedi Slade stisnutih očiju. — Neće me ubiti! Ako misliš da ću dopustiti da me on...

— Poslije Jack... poslije... — prekine ga Huckaby. — Kad dođe vrijeme za to, osvetit ćeš mu se... Sad ne... Pričekaj...

— Da... Bit će još prilike — zaključí Slade. — Pripazi dobro na sebe — reče obrativši se Rileyju Cordu.

— Hoću. Ne brini se za mene... Ali bilo bi bolje da vi sve ovo zaboravite, da ostavite Abea Oldakera na miru i napustite grad, inače bi vam se moglo crno pisati...

Huckaby ga ljutito odmjeri i prekriži ruke iznad opasača.

— Čini se da nas namjeravaš spriječiti...

— Samo vam dajem dobar savjet. Budite pametni i poslušajte me...

– Nisu nam potrebni tvoji savjeti. Osim toga, svi će nam prisutni pomoći... To su obećali... – reče pogledavši oko sebe. – Hajdemo! Vjerujem da ti je potrebno piće – reče okrenuvši se Sladeu.

– Piće... zacijelo... – zbunjeno će Jack Slade. – Radije bih sredio ovoga ovdje... – reče podignuvši šešir sa tla.

Mjesto udarca već mu je nateklo i jamačno mu je u glavi zujalo kao u košnici.

– Ne zaboravi što smo se dogovorili – reče Huckaby ljutito odmjerivši Rufusa Allena. – U pet sati... Ne želim dulje čekati.

– Razumio sam – odgovori Allen dršćući od straha.

Dvojica razbojnika izišla su na ulicu i krenula u smjeru »Cosmopolitana«. Kad se uvjerio da su dovoljno odmakli, Rufus se okrenu prema Rileyju Cordu.

– Jesi li poludio? – bijesno je zaurao Allen. – Što želiš postići? Želiš li da nas sve pobijaju i spale do temelja cijeli naš grad?

– Tko ti daje pravo da činiš ono što si upravo uradio? – bijesno će gradonačelnik Tragg.

– Čini se da je ipak uspio... Nisu li se povukli? – upita Tom Kramer. – Kad bismo i mi...

– Mi znamo što je najbolje za nas i za cijeli grad – prekinu ga Orville Tragg.

– Možda ste zaista uvjereni da činite ono što je najbolje... Ali na pogrešnom ste putu... – reče Cord. – Htio bih vam dokazati da imate krivo.

– Stvaraš nam samo još više neprilika – uzdahne Pete Brennan. – Želio bih da ti to shvatiš. Možda je tvoj način nekad bio jedino ispravan, ali sad više nije tako. Vremena su se promijenila.

– Posljednjih deset godina razbojnici se nisu promijenili, i tako se nije promijenio ni način na koji se s njima treba postupati. Vi ste se promijenili! Promijenili ste svoj stav! Zašto?

– Bit ćemo još vrlo sretni budu li mirni do pet sati po podne – očajno će Watson. – Bio si s njima grub, a to je greška. Imat ćemo samo još više neprilika.

– Čekat će. Budite uvjereni u to – mirno će Cord. – Huckaby je dovoljno pametan da vam prepusti obavljanje posla koji bi inače morao sâm učiniti... Dobro zna da bi neki od njegovih ljudi mogli stradati ako bi oni morali istjerati Oldakera iz Melbourneove kuće.

– Dosad Oldaker nije pucao ni u koga – reče netko.

– Pouzdano nije. Nisu mu se ni pokušali približiti. Kad mu netko dođe preblizu, pucat će...

– Nadam se da će kola iz rudnika stići što prije. Tako će se sve završiti i možemo se vratiti svomu poslu – zaključi Rufus Allen, nervozno koračajući dvoranom.

– To će biti tek početak... Ako nastavite ovako kako ste počeli, bit će to za vas propast! – poviče očajno Riley Cord.

– Ali Huckaby nam je obećao...

Cord prekune i odmahne rukom.

– Ako mu vjerujete, niste samo naivni nego i ludi – odv-

rati Cord i krene prema stražnjem izlazu.

U sebi pomisli kako se već ionako predugo o svemu raspravljalo, predugo užaludno uvjeravalo i tumačilo... Znao je da sve to ne vodi ničemu.

— Čekaj! Što namjeravaš?!

— poviče Rufus Allen.

— Jamačno neću mirno čekati da razbojnici ubiju čovjeka koji se ne može sâm obraniti od nadmoćnijeg. Možda nisu svi kukavice kao vi...

— Ništa ti nećeš poduzeti! Ovo nije tvoj posao! Neću ti dopustiti da se uplićeš u nešto što te se ne tiče! Ostavi nas na miru!

— Ipak sam uvjeren da je to i moj posao...

— Nije! — razjareno će Allen. — Ne budeš li ostao po strani, imat ćemo samo još više neprilika!

— Spriječit ću daljnje neprilike! Ni u čemu nećeš uspjeti na način kojim si počeo! Ja ću uspjeti! — Mi znamo što radimo — ljutito će Orville Tragg i stane uz Rufusa Allena. — Rufus se pogodio s Huckabyjem i mi ćemo poštovati tu pogodbu!

— Kao što sam već nekoliko puta rekao, Rufus Allen je budala, a vi ste svi budale budete li i ga dalje slušali.

— Nemamo izbora. Moramo tako postupati — očajno će Ben Rush.

— Možete se s njima boriti i možda ih svladati. Moja ponuda vrijedi i sad — pokuša još jednom Riley.

Svi su zašutjeli. Cord je i dalje stajao na izlazu nadajući se da će ljudi kojima je tako dugo pokušavao rastumačiti položaj

u kojem se nalaze napokon shvatiti da im želi pomoći i da ga moraju poslušati ako ne žele poginuti. Jedini odgovor bila je tišina...

— Stani! — poviče Rufus Allen kad se Cord okrenuo da ode.

— Da?

— Zapovijedam ti da smjesta napustiš grad! I...

— Jesi li ti možda okružni šerif? — prekine ga sa smiješkom na licu Cord.

— Dobro znaš da je Abe O'daker...

— On nije prisutan — ponovo ga prekine Cord. — Možda nisi znao da samo okružni šerif ima pravo istjerati nekoga iz grada?

— Ja sam gradonačelnik — uplete se Tragg. — Vjerujem da ti imam pravo zapovijediti da napustiš grad.

— Sumnjam... — nasmiješi se Cord. — Ali ako ti je toliko stalo, pokušaj... Naći ćeš me negdje u gradu... — doda i iziđe kroz stražnji izlaz.

VI

Kad je Cord napustio hotelsku dvoranu, nastao je tajac. Ljudi su ga promatrali kako odlazi. Ubrzo je nestao u sjeni obližnjih kuća.

— Što mislite? — javi se Ben Rush. — Hoće li se usuditi poduzeti išta protiv Huckabyja i njegovih ljudi?

— Tko zna... Nikad se ne zna što su takvi ljudi sposobni poduzeti — odgovori Allen. — Nikad nije slušao razumne prijedloge.

— Nadam se da neće ništa poduzeti... — javi se Watson. — Samo da ne bude ubijanja...

– Ne brini se. Bit će ubijanja... – suhoparno će Kramer. – A ako neće biti ubijen nitko drugi, onda će to biti čovjek za kojega ste se pobrinuli da pogine što prije... Naš okružni šerif, nije li tako?!

– Nemamo drugog izbora – reče Tragg. – Kako stvari sad stoje, moglo bi se sve završiti još gore.

Liječnik Richter koji dosad nije ni progovorio, istupio je pred ljude i nakašljao se.

– Nemam iskustva sa situacijama kao što je ova, ali čini se da Cord ipak ima pravo – reče obrativši se gradonačelniku Traggu. – Mislim da s razbojnicima čovjek mora postupati onako kako je rekao Riley Cord. S ljudima kao što su ovi nema se što pogađati i pregovarati.

– Vaše mišljenje, dragi moj mladiću, nikoga ne zanima – ironično se nasmiješi Rufus Allen. – Kako ste i sami rekli, nemate iskustva...

– O tomu bismo mogli još raspravljati – reče liječnik i krene prema stubama gdje je još stajala Myrna.

– Možda donekle imate pravo – reče Tragg. – Naše je stanje zaista posebno. Način na koji je Cord razgovarao s Huckabyjem samo će pogoršati cijelu situaciju.

– Možda... ali možda se i nepotrebno brinemo – zamišljeno će Allan. – Čini se da će se Cord naći u nezavidnoj situaciji... nezavidnijoj od nas... Huckaby zna da ćemo sve učiniti kako bismo izmamili Oldakera iz Melbourneove kuće.

– Ne čuje se više pucnjava – odjednom će Brennan. – Što mislite, što to znači?

– Vjerojatno svi čekaju što će se dalje dogoditi – zaključio Rufus Allen. – Huckaby je vjerojatno sazvao svoje ljude u »Cosmopolitan« i upozorio ih na Corda. Sad će jamačno razmisliti kako da ga se riješe... Jack Slade mislit će samo o tomu... Ima i zašto...

– Za Sladea bi bilo najbolje da se nada kako ga neće naći – zaključio Hauser. – Cord će ga ubiti prije nego što uspije trepnuti okom. Dok je Cord ovdje bio okružni šerif, bio je poznat po brzini kojom bi potegnuo revolver, ali to nije bilo ništa prema brzini kojom vidim da sad barata oružjem.

– To nije dovoljno... Morao bi imati i dovoljno sreće da se može suprotstaviti tim razbojnicima – mrmljao je Rush ne želeći priznati da je i njega zapanjila Cordova brzina.

– Možda – nasmiješi se Brennan. – Misliš li da je postao revolveraš? Brz je... To mu se mora priznati.

– Dok sam s hjišne razgovarao nije mi ništa slično spomenuo – reče Hauser. – Ali što se toga tiče, pravi revolveraš nikad se time ne hvali. Ipak, mislim da je samo gonič stoke na putu prema sjeveru gdje se nada naći posao.

– Možda bismo ga mogli unajmiti da sačuva Cougar-Crossing – od Huckabyja i ostalih razbojnika kad se budu konačno domogli Oldakera... – predloži Tragg pogledavši Allena.

– Poslat će nas do vraga – uplete se Hauser prije nego što je Allen mogao išta odgovoriti. – Poznajem ga bolje od svih vas. Mogli smo ga zamoliti da se bori protiv Huckabyja i pri-

stao bi bez razmišljanja, ali pridobiti ga za ono što vi želite, nemamo sredstava. Uostalom, ostavite ga na miru. S njime više ne možemo računati.

— Kako to misliš?

— Smatram da će poduzeti nešto na vlastitu ruku.

— On sam? Bio bi lud! — poviče Tragg.

— Ne poznaješ ga, Orville — slegne ramenima Hauser. — A i sâm si čuo što je rekao.

— Vjeruješ li i ti da će se Cord usuditi uzeti stvar u svoje ruke? — upita Tragg okrenuvši se Allenu.

— To me uopće ne bi iznenadilo. Oduvijek je bio tvrdoglav. Zato smo i svojedobno imali s njime neprilike. Uvijek je sve moralo biti po njegovu ili nikako...

— Što je obično bio pravi način... — tiho će Hauser.

— Možda... ali ne uvijek potpuno... No, to sad više nije važno — nasmiješi se Allen. — Takve neprilike nastaju gotovo uvijek kad mali ljudi zataknju šerifsku značku i misle da tako imaju svu vlast u svojim rukama... Čovjek mora biti svjestan toga da nikad nitko nema potpuno krivo ili potpuno pravo. Često se mora donekle popustiti...

Kad je Rufus Allen zašutio, prostorijom je ponovo zavladala mukla tišina, kao da je svatko u sebi vagao Allenove riječi.

— Dakle, što sad? — upita Quinn Watson. — Što ćemo učiniti s njim?

— Ništa... — zamišljeno će Allen. — Zauzeli smo stav da nas se ne tiče Huckabyjev obračun s Oldakerom. Isto tako i

sad. Ponašat ćemo se kao da nas se uopće ne tiče razmirica između Huckabyja i Corda. Moramo mirno čekati da se sve ovo završi i zatim Huckabyja podsjetiti na obećanje da će napustiti grad.

Svi su odobravajući mrmljali, smatrajući da Allen ima pravo.

— U međuvremenu je najbolje da budemo podalje od svega ovoga i ne izlazimo iz kuća, prepustivši ulicu njima...

— Što ćemo učiniti kad stignu kola? — upita Watson.

— Pete je rekao vozaču da se približi što je više moguće Melbourneovoj kući, a zatim da brzo ispregne kola prije nego što Oldaker shvati o čemu je riječ.

— Moram kočijaša zaustaviti na ulazu u grad — preuzme riječ Pete Brennan. — Nabavio sam već nekoliko klupka tkanine i ubacit ću ih u kola. Onda još samo preostaje da se netko popne na kola, zapali klupka natopljena uljem i ubaci ih u kuću.

— A tko će to učiniti? — začuđeno će Hauser.

— To još nismo odlučili — namrgodeno će Allen. — O tomu ćemo raspravljati poslije... Već ćemo odrediti nekoga. Hoćeš li ti? — upita pogledavši Toma Kramera. — Ako si zainteresiran, dobro ćemo platiti i...

— Ne! — prekine ga Kramer. — Ako ću se nekomu pridružiti i staviti život na kocku, onda ću pristupiti Cordu, vama ne!

— To će biti najveća pogreška koju si ikad učinio — nasmiješi se Allen i krene

prema vratima koja su prolazom vodila u njegovu banku.

* * *

Myrna Allen promatrala je ljude kako hitro napuštaju hotelsku dvoranu i bježe kućama. Nasmiješila se prezirno i pogledala liječnika Richtera.

— Cini se da te Cord neobično zanima? — reče Will Richter.

— Nekad sam bila zaljubljena u njega...

— Da... Kad ti je bilo osam godina... Čuo sam kad si mu to rekla.

Djevojka side niza stube i pride stolu uza zid. Naslonila se i pogledala mladića.

— Ne znam... Sad kad sam ga vidjela...

— Zapazio sam kako si ga gledala, ali mislio sam... Zapravo ne znam što sam mislio. Samo sam se nadao da to ništa ne znači. Toliko je stariji od tebe. Mogao bi ti biti otac.

— Možda. Tridesetak mi je godina, ali to nije važno.

— Govoriš kao da ozbiljno misliš ono što kažeš — zabrinuto će Will Richter.

Djevojka kimne.

— Ja... mislim... ne mogu si pomoći... tako osjećam Wille... Gledala sam ga kako stoji hrabar i smion, a napušten od sviju. Osjetila sam...

— Samo si to umišljaš!

— Ne! U meni se probudilo sjećanje na dane kad je bio ovdje i kad...

— Prije deset godina, Myrna! To je mnogo.

— Znam, ali za mene to nije važno... Sjećam ga se kakav je bio nekad. Ničega se nije plašio i kad je smatrao da ima pravo, nitko ga nije mogao spri-

ječiti u tomu da učini ono što je naumio. Vidim da se nije promijenio.

— On je revolveraš. Možda je ubojica.

— Ne bih rekla. Da je revolveraš i ubojica, bio bi ubio Sladea a i Huckabyja. Imao je dovoljno razloga a i priliku, ali nije ju iskoristio. To dokazuje da nije ubojica.

— A što će biti s nama, Myrna? Već smo se dogovorili da...

— ...ćemo se vjenčati — prekinu ga Myrna. — Žao mi je Wille... Pričekaj malo...

— Ali sve je ovo besmisleno! Ono što si nekad osjećala za nj bilo je dječje maštanje. Ne možeš valjda zaboraviti sve što je bilo između nas! Sve naše planove... našu budućnost...

— Ne znam... Možda sam tad bila samo dijete, ali ne vjerujem da sam ga ikad zaboravila...

— Neću dopustiti da odbaciš svoj život... naš život! To su sve samo ludosti! Osim toga, ti njemu ništa ne značiš i nikad mu nisi ništa značila! Jedva te se sjetio. Ti si za nj u sjećanju dijete.

— Sjetio me se! Znam da me se sjetio. Vidjela sam to u njegovu pogledu. Kad me pogledao, bio je iznenađen kako sam se promijenila.

— Svaki bi čovjek bio polaskan time što si rekla, a uvjeren sam da si sve ovo samo umišljaš. Nikad ga prije nisi spominjala.

— Ali on je uvijek bio u mojoj podsvijesti. Da se ovo nije zbilo danas, moglo bi se dogoditi sutra ili za pet godina... Bilo kad slučajno bi, možda došao ovamo...

– Vidim... To je kao neka bolest... Oprosti na usporedbi... Čini se kako bi on stao među nas da se pojavi bilo kad...

– Bojim se da je tako. Nisam toga prije bila svjesna, ali čini se da je tako.

– Što ćeš reći ocu?

– Zasad ništa. Najprije ću razgovarati s Rileyjem.

– Kad?!

– Sad – odgovori Myrna i krene prema izlazu.

VII

Izišavši na ulicu, Riley Cord zastao je gledajući u mali prolaz prema »Cosmopolitanu«. Pretpostavljao je da su Hucaby i Slade ondje i stoga je znao da mora biti oprezan. Možda su ta dvojica razbojnika na trenutak u dvorani i ustuknula pred čovjekom koji im se usudio suprotstaviti, ali sad su već zacijelo pribrali novo samopouzdanje i nastojat će ga se što prije riješiti.

Stajao je na ulici i razmišljao što bi bilo najpametnije da uradi. Mogao je uzjahati konja i nastaviti put kao da ga se sve ovo ne tiče. Nitko ga ionako nije želio poslušati i ljudi su mu ovdje zamjerali što se upliće u stvari koje se, smatrali su, njega ne tiču. Ali on je ovdje nekoć bio okružni šerif i osjećao se obvezatan tom gradu koji je nekad bio sastavni dio njega.

Rufus Allen bio je oduvijek čovjek koji je mislio samo o sebi i pozadina svega što je radio bila je samo njegova želja da stekne što više novca za sebe, ne misleći o gradu. Cord se prisjećao da je tako bilo i

dok je on ovdje bio okružni šerif. Osim toga, Allen se odlikovao neviđenom sposobnosti utjecaja na ljude i uspio je većinu stanovnika grada pridobiti za svoje planove.

Prije toga bilo je ljudi koji su zastupali Cordovo mišljenje, ali danas su svi oni, poput ostalih, postali Allenove lutke koje su plesale po njegovoj zapovijedi. Cord je znao da želi nešto poduzeti protiv razbojnikâ da ne može ni na koga računati nego na samoga sebe.

Skrenuvši u ulicu što je vodila prema »Cosmopolitanu«, razmišljao je o tomu nisu li možda njegovi nazori zaista pomalo preživljeni.

Bio je svjestan toga da su se vremena promijenila i da je danas život u ovom gradu drukčiji nego prije, ali ipak, razbojnici se nisu i nikad se neće promijeniti. Možda ovi ljudi imaju pravo? Zašto se upliće u nešto što nije njegov posao? Zašto neprestano pokušava promijeniti svijet i ljude? Isto je tako Cord znao da ne može, kao čovjek koji poštuje pravdu, dopustiti da razbojnici ubiju nedužna čovjeka. Gdje da se god zatekao, uvijek bi ovako nešto smatrao svojim poslom.

Odlučio je da ipak nešto poduzme. Ako ikad više želi mirno spavati, znao je da mora pokušati spriječiti ovo ubojstvo. Nije važno što misle Allen i njegove ulizice. On je morao pomoći okružnom šerifu!

Nastavio je koračati uskom ulicom ne znajući još pouzdano što će poduzeti. Znao je jedino da mora pomoći...

Cordovu pažnju privukao je prolaz između pekarnice i nekoga novog dućana. Skrenuo je u nj i polagano ga prešao hodajući među kantama za smeće i starim kutijama bačenicima na otpad. Stigavši do kraja ulice zastao je, skinuo šešir i oprezno provirio.

Pred vratima »Cosmopolitana« stajala su, naslonjena na zid, samo dva Huckabyjeva čovjeka: Groth i Kansas. Eda Bullocka nije bilo. Vjerojatno je sjedio u salunu i nešto se dogovarao s Huckabyjem. Oko Melbournove kuće i dalje je bilo mirno. Oldaker je vjerojatno sjedio unutra nadajući se da će napokon stići neka pomoć. Nije mogao ni slutiti Allenov plan i zacijelo nije vjerovao da su ga svi građani napustili želeći spasiti samo vlastitu kožu.

Grane kanadske topole što je rasla iza Melbournove kuće lagano su se pomicale, i to je privuklo Cordovu pozornost. Ubrzo ugleda čovjeka koji je prema Hauserevu opisu morao biti Catlin, jedan od Huckabyjevih ljudi kome je očito bila dužnost da pazi na stražnji izlaz kuće. Sjedio je u hladovini i naslonjen na deblo ispruženih nogu mirno promatrao kuću. Upravo je pio iz boce i Cord ga je zapazio dok je podizao ruku da bocu prinese ustima.

Iz ulice, nedaleko od mjesta gdje je stajao, čuo je korake. Pritisnuo se uza zid i iz prolaza u kojemu se nalazio pažljivo motrio ulicu. Bio je to Hauser s nekoliko drugih ljudi koji su se očito vraćali svomu poslu, ne želeći se dalje zamarati sudbinom čovjeka koji im je do

dan danas učinio možda velike usluge.

Ponovo se osvrnuo na Catlina, pomno pregledavajući prostor između njega i kuće. Odjednom se dosjeti kako da pomogne Abeu Oldakeru.

U svakom slučaju mora se nekako javiti Oldakeru da bi ovaj znao kako se u njegovoj blizini nalazi čovjek koji mu želi pomoći. Bez sumnje, neće biti lako uvjeriti ga u to. Vjerojatno je već previše razočaran dosadašnjim razvojem situacije. Pomislit će da ga žele izmamiti iz kuće i zatim ubiti.

Cord se dosjeti Zacka Sherwooda. Možda bi mu on mogao pomoći. Nije došao na sastanak u hotel i nikad nije bio jedan od onih koji su potpadali pod Allenov utjecaj. Bilo bi vrijedno pokušati pridobiti starog konjušara da pomogne okružnom šerifu. Krenuo je prolazom, ali je ponovo začuo korake u obližnjoj ulici. Netko se približavao...

Cord dohvati revolver i zaustane čekajući što će se dogoditi. Nije znao tko se približava i stoga je mogao dobro pripaziti. Vidjevši tko dolazi, Cord spusti revolver.

Bila je Myrna Allen... Cord zaustavi dah, ali Myrna ga nije vidjela. Prošla je pokraj prolaza i prosljedila dalje ulicom. Riley Cord prokune bijesan što Allen dopušta kćeri da se u ovakvoj situaciji kreće gradom. Prisjeti se djeteta koje je nekad trčalo ovom ulicom i nasmiješi se pri pomisli na to kako je ta nekadašnja djevojčica izrasla u lijepu ženu. Ona što mu je malo prije rekla u hotelu polaskalo bi svakomu čovjeku...

– Riley! – začuje nečiji glas. Myrna je prošla pokraj prolaza, ali kao da ju je nešto upozorilo, vratila se i ugledala ga.

– Mislim da nije prikladno vrijeme za šetnju – mirno će Cord.

– Ne prijeti mi nikakva opasnost – nasmiješi se Myrna. – Svi su upravo u »Cosmopolitanu« osim onoga koji čuva stražu sa stražnje strane Melbourneove kuće.

– Nisam baš uvjeren. Jedan od njih vjerojatno me traži. A kamo si se ti zaputila?

– Htjela sam te pronaći.

– Mene? Zašto?

– Želim razgovarati s tobom... Moramo govoriti o... nama – reče djevojka i pride mu.

* * *

– Što je posrijedi? – začudeno će Cord.

– Htjela bih da shvatiš...

– Shvatim što?

– Oh, muškarci su tako nerazumni... Zar ne razumiješ? Ne vidiš da se u mojim osjećajima ništa nije promijenilo?

– Govoriš li o onomu što si rekla u hotelu?

– Da... tako zaista mislim. Volim te, Riley. Isto toliko, a možda i više nego nekoć kad si ovdje živio...

– Ali tomu ima desetak godina... – polagano će Cord uspjevši donekle svladati začudenost.

– Vrijeme nije promijenilo moje osjećaje. Znam da si me nekoć jedva zapažao. Za tebe sam tad bila dijete, ali danas sam žena i mislim da me moraš zapaziti.

– Da... ja...

– Nešto ti ipak značim?

– Stani! Ne pretjeruj! Svatko mora vidjeti kako si postala lijepa, ali to ne znači da svatko mora biti zaljubljen u tebe...

– Zar ti nisi?

– Ne... nisam... – odgovori iskreno Cord. – Ali ne znači da ne bih mogao biti zaljubljen u tebe kad bih bio deset godina mlađi. Možda si previdjela razliku u našim godinama... Prestar sam za tebe.

– Koješta! Razlika u godinama nije važna... Meni nije važna...

– Plašim se da nemaš pravo... Laska mi da ti se sviđam, ali nemoj gubiti vrijeme sa mnom. Ne možemo se vratiti u prošlost. Godine ne možemo vratiti kao kazaljke na satu...

– Oduvijek sam voljela samo tebe. I onda dok si živio ovdje, bio si najljepši, najjači i najbolji čovjek koga sam ikad vidjela, a to si i danas. Hrabar si i ni od čega ne zazireš...

Cord ju je promatrao nastojeći ostati ozbiljan. Želio se nasmiješiti, ali je znao da bi je time pozlijedio.

– Kad su te ona dvojica htjela odvesti sa sobom, postavio si tako hrabro... Ne, tako što nisam još nikad vidjela ni čitala – nastavi djevojka.

– Vidim... Za tebe sam jedan od junaka iz tvojih romana. Ne čini to. Ja nisam junak... Običan sam čovjek, gonič stoke, a Huckaby i Slade nisu ništa drugo nego dva jadnika koja svim svojim snagama nastoje biti neustrašivi. Preduhitrio sam ih, to je sve.

– Nije to sve! To je hrabrost, samopouzdanje, neustrašivost...

– Velike riječi izgovaraš, Myrna... – nelagodno se osjećajući reče Cord.

– Ovdje nitko nije bio dovoljno hrabar da ih izazove a kamoli svlada... Nitko! Ni moj otac ni itko drugi! Svi su oni kukavice! Riley, ja više ne želim živjeti ovdje! Nisam dijete... Kad danas napustiš grad, želim poći s tobom.

Riley Cord nije znao što da odgovori.

– To bi bilo pogrešno – reče zatim. – Jednom bi požalila.

– Ne! Nikad... Spremna sam te slijediti bilo kamo...

– Govoriš s čovjekom bez budućnosti, bez ičega. Sve što posjedujem to je moj konj i odjeća koju nosim na sebi.

– Dobro znaš da mi to nije važno.

– Ali trebalo bi da bude. Tvoje je pravo, kao i svake druge žene, da postigneš nešto više. Potreban ti je dom, djeca...

– Ali meni nije stalo do toga. Sve što želim, to je da pođem s tobom...

– Potreban ti je muž, kao na primjer mladi liječnik Richter. On će ti pružiti sve što zaslužiš.

– On mi ne može pružiti ono što ti možeš. Ne postoji čovjek sličan tebi i ja želim samo tebe!

– Ti mu mnogo značiš – nastavi Cord. – Vidio sam kako te gleda. Stekao sam dojam da postoji nešto između vas... Neko razumijevanje, neka dublja veza...

– Da... postojalo je...

– Znači, ja sam kriv što ste prekinuli...

– Da...

– Ne uviđaš li da ne može biti onako kako ti to zamišljaš? Više nisam mlad, a pred tobom je još cijeli život koji ne smiješ samo tako odbaciti i...

– Ne razumijem – prekine ga Myrna.

– Više nisam okružni šerif. Prihvaćam se malih poslova i tako zarađujem tek toliko koliko mi je potrebno da preživim. Život koji vodim nitko ne može dijeliti sa mnom...

– Misliš žena...

– Dakako, ali ni itko drugi.

– Ali...

– Opameti se napokon – prekine je već pomalo ljutito Cord. – Život nije slikovnica. Posvuda ima ljudi kao Huckaby čovjek je često gladan, umoran, a ne može se nigdje skloniti...

– To mi sve nije važno – odlučno će Myrna. – Bili bismo zajedno, to je najvažnije.

– Jesi li svjesna toga da me svaki dan može netko ubiti?! Evo, noćas... Huckaby i njegovi ljudi me traže... Ima ih dovoljno. Ako ne danas, tko zna što će biti sutra...

– Sigurna sam da ćeš ih pobijediti.

– Nije tako kako ti to zamišljaš... Svakoga jednom može napustiti sreća...

– Ne bih se nikad brinula.

– Brinula bi se! Uvijek bi bila u strahu i kad bih jednom zakasnio, mislila bi da se dogodilo ono najgore. Nikad ne bih dopustio ijednoj ženi da sa mnom dijeli život! – odlučno će Cord.

– Je li to razlog što se nisi nikad oženio?

– Da... To je glavni razlog... Nikad se neću oženiti.

– Ne možemo li naći neki izlaz? – pokuša Myrna.

– Ne možemo. Odgovori bi uvijek bili isti. Uostalom, današnji dan još nije prošao...

– Misliš li da bi mogao...

– Da... Razbojnici će me ubrzo potražiti. Slade neće mirovati dok me ne pokuša ubiti.

– Znači da ćeš se boriti s njima i pomoći šerifu Oldakeru?!

– Ne mogu odjahati i prepustiti ga ovim propalicama. Ne mogu.

– Ali kako ćeš sâm...

– Već ću se sjetiti – prekine je Cord.

– Znala sam da ćeš tako postupiti – nasmiješi se Myrna. – Zato sam i...

– Najbolje da sve ovo što brže zaboraviš. Vрати se Willu Richteru.

– Ostat ćeš živ – reče djevojka, približi mu se i poljubi ga u obraz. – Ako želiš, pričekat ću do mraka...

– Ne, nikad nisam rekao...

– ljutito će Cord. ali zastane jer se djevojka već okrenula i otišla.

– Čekat ću te u hotelu! – dovikne Myrna prije nego što je nestala iza ugla.

VIII

Riley Cord gledao je Myrnu kako odlazi prema hotelu »Central«, otvara vrata i ulazi. Ganut i iznenađen svime što je djevojka rekla stajao je i dalje na mjestu gdje je razgovarao s Myrnom i zamišljeno gledao preda se. Sve što mu je Myrna rekla bilo je samo dječje mašta-

nje, a sad je već zaista morala biti odraslija. Riley slegne ramenima ne želeći više misliti o tomu. Odlučio je o svemu ovom razmišljati poslije, ako će uopće za to biti prilike... Sad su ga čekali drugi problemi. Nagnuo se naprijed i provirio na ulicu. Posljednja zgrada u ulici bila je Zacka Sherwooda.

Da bi stigao do staje, morao je proći pokraj »Cosmopolitana«, a to je bilo prilično teško. Slade je zacijelo stajao negdje odakle je mogao vidjeti sve što se događa na ulici. Cord je znao da razbojnik neće propustiti prvu priliku koja mu se pruži da se suoči s njime. Znao je da će se na putu do Melbourneove kuće vjerojatno morati suočiti s Huckabyjem i Sladeom, ali drugoga izbora nije imao. Jedino što je mogao učiniti bilo je da uzjaše konja i napusti grad, ali to nije želio.

Dohvatio je revolver i oprezno izišao iz prolaza. Koračajući što priljubljenije uza zid, krenuo je prema staji Zacka Sherwooda.

Stigavši do stražnje strane kazališta »Rialto«, zaustavio se. Pokraj kazališta nalazio se »Cosmopolitan«. Do Corda je dopirao razgovor koji nije mogao razabrati. Sve je bilo predaleko. Odjednom je naglo zabacio šešir i krenuo prema »Cosmopolitanu«. Stražnji ulaz u hotel bio je pritvoren i u blizini nije bilo nikoga. Uz točionik, podalje od ulaza, Cord zapazi sjene. To su vjerojatno bili razbojnici. Proslijedi dalje i ubrzo stigne pred staju. Uspio je... Što je brže mogao prešao je dvorište u kojemu je nekoliko konja mirno paslo i stigao do ulaznih stajskih vrata.

Štajom se prostirao miris si-jena, gnoja i kože. Cord prođe prednjim dijelom kako bi do-šao do prostorije koja je Zacku služila kao ured. Pretpostav-ljao je da je starac unutra. Ušavši, ugledao je u naslo-njaču starijeg čovjeka s brko-vima i bradom. Čovjek je ustao i prišao Cordu.

— Uvjeran sam da nisi uspio — reče starac. — Vidio sam te kad si krenuo ulicom na sasta-nak i već sam tad znao da ih nećeš uvjeriti. Gubio si vrijeme želeći ih razuvjeriti... To sam rekao i Krameru.

Cord krene prema starcu i, nasmiješivši se, pruži mu ruku. Znao je da će ga Zack ovako dočekati. Oduvijek je bio is-kren i nikad nije birao riječi.

— Drago mi je što te ponovo vidim, Zack...

— I meni — odvrati starac i stisne mu ruku. — Dugo je vre-mena prošlo otkad si napustio Cougar-Crossing. Da si pame-tan, ni sad ne bi svratio ovamo...

— Nisam mogao ni sanjati da se ovdje potpomažu razboj-nici i da im se pruža sve kako bi se osjećali što udobnije...

— Nemoj se nadati da će ti uspjeti uplesti mene u sve ovo — reče Zack Sherwood i stavi u usta komad duhana.

— Nadao sam se da ćeš mi ipak u nečemu htjeti pomoći. I prije si se često protivio Al-lenu... Malo prije razgovarao sam s Hauserom i, na žalost, otkrio da se promijenio.

— Otto? Do vraga! On je već dulje vrijeme pod potpunom vlašću Rufusa Allena. Ima ne-koliko godina kako mu je ovaj posudio novac da uredi salun.

Sad samo skače kad Allen ne-što zapovijedi.

— A što je s tobom?

— Sa mnom? Prestar sam za bilo kakvu borbu ili pucnjavu.

Riley Cord okrene se i pride prozoru. Razbojnici su i dalje držali stražu s prednje strane »Cosmopolitana«. Dvojica su izgledala kao da spavaju. I oni su već vjerojatno bili iscrpljeni.

— Čudi me kako to da Allen dopušta Huckabyju da preuzme vlast u gradu. Štošta mi je, doduše, rekao, ali ipak mi mnogo toga nije jasno. Po-nudio sam mu pomoć, ali od-mah ju je odbio...

— Da... da... Rufus Allen odu-vijek se brinuo samo o sebi...

— To nije nikakva novost.

— Ne. Mogao si i misliti da se nije promijenio. I svi ovdje, osim tebe, znaju zašto se Allen klanja Huckabyju i dopušta mu da čini što mu drago.

— Zašto? — upita Cord i sjedne.

— Rufus Allen već se neko-liko mjeseci nastoji riješiti Abea Oladakera kako bi mo-gao ostvariti ono što namje-rava. Kad se pojavio Huckaby, Allenu je to odgovaralo i od-mah je prihvatio to rješenje.

— Želi li Oldaker u nečemu spriječiti Rufusa Allena?

— Da... Ovaj naš grad odu-mire, Riley... Cougar-Crossing ubrzo će biti mrtav... Željez-nička će pruga prolaziti sje-verno od grada, a poštanskih je kočija sve manje. Jasno je da naš grad živi od putnika...

— Nisam čuo ništa o tomu. Zar je doista sve manje kočijâ?!

— Prođe jedna... možda dvije na mjesec... to je sve. Ljudima je jednostavnije putovati vla-kom. Shvaćaš li sad zašto su

ljudi ovdje tako utučeni? Svi traže izlaz iz ove situacije, a nitko još nije pronašao način kako da oživi grad.

— Zapazio sam da je grad opustio, ali mislio sam da je to zbog Huckabyja i njegovih ljudi.

— Da, ali razlog je i u tomu što sam ti upravo objasnio. Nekoliko trgovaca već je propalo i odselilo...

Cord se prisjeti dućana kapci kojega su bili spušteni. Vidio ih je ušavši u grad.

— I to sam zapazio. Što si mislio time kad si rekao da je za Rufusa Allena bila sreća što se pojavio Huckaby?!

— Nastoji oživjeti grad. Odlučio je sagraditi još saluna i otvoriti javnu kuću. Tako će Cougar-Crossing postati pravi pakao. Znaš li što bi to značilo za stanovnike? Svatko bi došao ovamo da se zabavi, bilo bi pijanica, razbojnika... Tko zna što bi se sve zbilo. Allen u prvom redu računa s vojnicima iz utvrde Lyon udaljene tridesetak kilometara oдавде. Vjeruje da će vojnici ovdje trošiti sav svoj novac. Već je smislio način na koji će ih dovoziti ovamo. Namjerava organizirati kočiju koja bi ih svaki dan prevozila iz utvrde ovamo i natrag. Misli kako će tako zaraditi mnogo novca.

— Bez sumnje... Ali bilo bi isto toliko neprilika. Već samo boravio u takvim gradovima. Ne zna li Allen da vojnici dobivaju plaću samo jednom na mjesec i da je odmah potroše?

— I o tomu je mislio. Uvest će vrstu kredita. Zapisivat će dugove i dogovoriti se o tomu

s glavnim oficirom u Lyonu. Predložiti će mu da se svakom vojniku prilikom isplate plaće odmah odbija novac koji duguje u gradu. Tako bi stanovnici našega grada imali osigurano plaćanje, a i vojnici bi se mogli zabavljati svaki dan.

— Mogao sam to i misliti. Stoga se, znači, sukobio s Oldakerom?

— Da. Abe nije želio pristati na to, a Allen ga nije mogao ni uvjeriti ni prisiliti.

— A ljudi: Zar je cijeli grad na Allenovoj strani?

— Malo je njih koji se protive njegovu planu. Uglavnom svi mu prepuštaju da radi što želi. Tako izbjegavaju nesuglasice s njime, a ionako bi na kraju morali popustiti jačemu od sebe. Kad bi pokušao razgovarati o tomu s bilo kojim mještanom, svatko bi ti odgovorio isto. Rekao bi ti da je to za dobrobit grada. Čovjek ih, zapravo, i ne može toliko osuđivati. Istina je da će grad propasti ne poduzme li se nešto...

— A ti? — prekine ga Cord.

— Kao što sam rekao. Prestar sam da se uplićem u sve to. Moje je vrijeme prošlo. Svakako mi je mrska pomisao na to da će se grad vjerojatno pretvoriti u ono što Rufus Allen želi, a s druge strane znam da ćemo možda svi propasti.

— Čini se da su ljudi ovoga grada zaista zabrinuti zbog svoje budućnosti kad samo tako dopuštaju da razbojnici ubiju njihova okružnog šerifa!

— Već sam ti rekao da svi ovdje slijepo vjeruju u ono što kaže Rufus Allen. Uvjerio ih je kako Huckabyju treba dopustiti da se domogne Abea Olda-

kera. Vjerujem da svaki pojedinu u sebi drukčije misli, ali nitko se neće suprotstaviti Allenu. Nadaju se da će ih on izbaciti iz ove vrlo neugodne situacije.

– To znači dopustiti razbojnicima da ubiju Abea Oldakera. Već su mi rekli da to nije moj problem, ali ipak ne mogu tog čovjeka ostaviti na cjedilu.

– Znači, ti si protiv ovoga što se događa?

– Jesam. Ljudi su ovdje u zabludi...

– Znam... Ali ovo je tek početak. Ovim što su počeli, upropastit će sami sebe. Namjeravaš li nešto poduzeti?!

– Netko će morati nešto poduzeti, a vjerojatno ću to biti ja.

– Sudeći po onomu što sam čuo, nadao sam se da ćeš nešto učiniti. Ne mogu mnogo pomoći jer sam prestar, ali pripravan sam pomoći ti koliko mogu.

– Zahvalan sam ti. Trebat ću svaku pomoć – reče Cord i pogleda na ulicu.

– Reci mi što znaš o Oldakeru. Vjerojatno ga dobro poznaješ – reče Cord.

– Abe nije čovjek od mnogo riječi. Dobro ga poznajem. Bili smo prijatelji. Držao se uvijek po strani jer je Allen uspio sve ljude okrenuti protiv njega, a Abe je čovjek koji se ne želi nikomu dodvoravati. Uvijek se brinuo samo o svojim stvarima i nije se želio u išta upletati.

– Kakav je bio kao okružni šerif?

– Ni bolji ni lošiji od mnogih koje sam upoznao. Prisutni se, dakako, izuzimaju... – nasmieše se Zack.

– Je li istina da je nekoć bio jedan od Huckabyjevih ljudi?

– upita smiješeći se Cord, pretvarajući se da nije čuo što je Zack rekao.

– Da. Nikad nije to tajio. Došavši u Cougar-Crossing da preuzme mjesto okružnog šerifa, nije to tajio. Sa sobom je donio preporuke direktora zatvora u kojemu je proveo neko vrijeme i preporuku jednoga okružnog šerifa. Obojica su najbolje pisali o njemu.

– Danas je, znači, potpuno na strani zakona?

– Dakako...

– Nema razloga da ga se ne potpomogne kao i svakoga drugog okružnog šerifa?

– Koliko ja znam, nema. Kao što sam ti rekao, sve je ovo zamijesio Allen. Jedva je čekao takvu priliku.

– U svakom slučaju ne namjeravam stajati po strani i mirno promatrati kako cijeli grad prepušta šerifa Huckabyju da ga ubije.

– Slažem se s tobom, ali Allen neće dopustiti...

– Do vruga s njime! – prekine ga Cord.

– Ali ni gradu se neće svidjeti tvoja zamisao. Pomislit će kako ćeš ih time lišiti zarade kojoj se nadaju ako...

– Obmanjuju se. To je sve. Vojnici će ovdje potrošiti novac u salunima a ne u prodavaonicama. Uvjeren sam da im Allen to nije rastumačio. Uostalom, bez obzira na Oldakera, oni mogu pretvoriti grad u što žele.

– Ne. Ako mu ti pomogneš da se izvuče iz ove klopke i dalje ostane okružni šerif, ljudi neće moći...

– Ne, ne vjerujem – pre-
kine ga Cord. – Ako je onakav
kako si ga ja zamišljam, napu-
stit će grad.

– Možda, ali tvrdoglav je.

– Možda je tvrdoglav, ali vje-
rujem da poslije svega neće že-
ljeti ostati ovdje. No bilo kako
bilo, najprije ga moram poku-
šati izbaviti, a onda ćemo vid-
jeti što valja uraditi.

– Jesi li već nešto smislio?

– Jesam, ali trebat ću nečiju
pomoć.

– Ni od koga se ovdje ne
možeš nadati pomoći.

– Ne mislim na ljude iz
grada, mislim na tebe.

– Ne znam u čemu bih ti ja
mogao pomoći, ali spreman
sam. Što si smislio?!

– Jedini je način da Olda-
kera izvučemo iz Melbour-
neove utvrde da se poslužimo
stražnjim izlazom.

– Zaboravljaš da je ondje
straža, ili to možda nisi znao?

– Znam, vidio sam tog čov-
jeka, ali pobrinut ću se za
njega. Poslužit ću se drškom
svog revolvra i komadom
užeta.

– Dakle?!

– Potreban si mi da prođeš
blizu Melbourneove kuće kako
bi Abeu saopćio da ću se ja pri-
bližiti sa stražnje strane i neka
me pusti unutra. Ja bih to uči-
nio i sâm, ali ne poznaje me i
mogao bi misliti da mu spre-
mam klopku. Osim toga, nije
pametno da se pojavljujem u
glavnoj ulici. Slade me već zaci-
jelo traži.

– Vidio sam da ideš prema
hotelu, ali nisam pretpostav-
ljao da ćeš se sukobiti s njima.

– Pojavili su se na našem
sastanku i izmijenili smo neko-
liko riječi...

– Mogu zamisliti kakav se
razgovor vodio – tresući gla-
vom promrmlja Zack. – To je
sve što želiš od mene?

– Da. Oldaker te poznaje i
vjerojatno još ima u tebe povje-
renje.

– Imaš pravo. Od prvog tre-
nutka bio sam protiv svega što
Allen smjera i Abe je čuo kad
sam to rekao.

– Dobro. Samo mu reci da
sam prijatelj koji će mu po-
moći. Uvjeri ga da mora otvor-
iti vrata čim pokucam.

– A što će biti zatim?

– To još nisam odlučio. Kad
uđem, porazgovarat ćemo i
stvoriti plan.

– Bili biste ludi da ostanete
unutra. Netko bi mogao zapa-
ziti da je jedan od razbojnika
onesposobljen i...

– Ne namjeravam ostati
unutra dulje od minutu ili
dvije.

– Dulje i nemojte, ali i tako
ćete biti dvojica nasuprot peto-
rici razbojnika. Omjer nije baš
najbolji...

– Poslije će biti još gore.
Stižu još dvojica Huckabyjevih
ljudi. Osim toga Allen je poslao
po neka Brennanova čelična
kola kojima se namjeravaju pri-
bližiti Melbourneovoj kući.

– Dobri stari Rufus... Oduvi-
jek je znao mnoge trikove... –
zlovoljno je i podrugljivo
mrmljao Zack. – Ali najbolje
da krenem – reče i ustane iz
naslonjača.

– Ako dobro razmislim, ne
znam je li pametno da se izla-
žeš...

– Kako si se sad sjetio toga?

– Pomislio sam u kakvoj ćeš
se opasnosti naći. Huckabyjevi
će te ljudi vidjeti i mogli bi po-
četi pucati.

– Neću dopustiti da zapaze kako govorim s Abeom.

– To će biti teško. Trojica su neprestano pred hotelom i ne ispuštaju iz vida Melbourneovu kuću. Možda su im se u međuvremenu pridružili i Hucaby i Slade.

– Da. Vidio sam trojicu, ali ne smeta. Starac sam i nije čudno što se polagano krećem. Mislim da ću moći sve reći bez zaustavljanja pred prozorom.

– Opasno je već to što ćeš se pojaviti na ulici...

– Ti si jahao sredinom ulice i ništa se nije dogodilo.

– Uspio sam ih iznenaditi i povjerovali su da sam stranac koji se slučajno zatekao u gradu.

– Želim pomoći Abeu i ako postoji način, neću odustati od toga da mu pružim priliku kako bi se izvukao oдавде – odlučno će starac i krene prema vratima. – Svi će misliti da idem kupiti duhan. Na putu u dućan moram proći pokraj Melbourneove kuće.

– Nadam se da će sve dobro proći, ali ako počnu pucati, ja...

– Ti se samo smiri – prekinе ga Zack. – Vratit ću se za petnaestak minuta.

Kad je starac izišao, Cord je stao uz prozor i promatrao ulicu.

IX

Zack Sherwood prešao je ulicu zastajkujući od vremena do vremena i zaputio se prema Melbourneovoj kući. Zaustavio se pred dućanom nasuprot svojoj staji, pogledao u izlog i zatim nastavio put. Cord je pogledao prema »Cosmopolitanu«

gdje su i dalje drijemajući stajali Groth i Bullock, a Kansas se uspravio i pazio kamo to smjera stari Zack Sherwood. Cord je pažljivo pratio svaku Kansasovu kretnju vidjevši da je ovaj nešto posumnjao. Zack je zasad nesmetano napredovao pozdravljajući povremeno nekoga u pokojem dućanu.

Kansas dohvati revolver i uperi ga prema Sherwoodu. Cord se veoma zabrinuo i još više približio prozoru kako bi točno mogao vidjeti što Kansas smjera. Znao je, ako Kansas dodirne okidač, on mora pucati... Ali bolje zasad ne razmišljati o takvim stvarima. Zack Sherwood već se nalazio pred Melbourneovom kućom. Još malo i možda će uspjeti. Cord je s jednakom pozornošću slijedio Zacka i Kansasa. Starac se odjednom zaustavio i namjestio šesir. Iz džepa je izvadio rupčić i obrisao čelo. Cord je shvatio da će Zack, brišući čelo, istodobno prenijeti poruku Abeu Oldakeru.

Tišinu je prekinuo hitac. Cord se uhvati za revolver. Na trenutak njegova je pozornost popustila i u tom času Kansas je pucao, ali Zack, na svu sreću, nije bio ranjen. Metak je opalio u zemlju, a Zack je odskočio hineći začuđenost i strah. Meci su i dalje zujali oko njega.

– Kako bi bilo da nam nešto otplešeš, starče? – podrugljivo će Kansas.

Sherwood je i dalje poskaki-vao odmičući od Melbourneove kuće. Cord je ogorčen prokleo prigovarajući si što je starca izložio tolikoj opasnosti. Kansas je nastavio zlokobnu igru, a Sherwood je i dalje pos-

kakivao prema trgovini duhanom.

Cord se teško dišući od uzbuđenja odmakao od prozora, ljutit što se razbojnici poigravaju sa starcem. Znao je da ni Zackov povratak do staje neće biti bez problema.

Starac je ušao u dućan i ubrzo izišao držeći u ruci paketić. Ogledao se ne znajući hoće li se moći vratiti u staju bez nepritika koje bi mogao imati s razbojnicima. Cord je gledao prema njemu i pomislio koliko sad ljudi promatra nemoćnog starca kako ga razbojnici zadirkuju. Pitao se prati li Rufus Allen ovo što se zbiva na cesti. Zack se zaputio natrag. Cord se pitao hoće li uspjeti. Pred prozorom Melbourneove kuće ponovo se zaustavio stojeći nasuprot razbojnicima. Ponovo je obrisao čelo.

— Bit ću vam zahvalan ako zaustavite pucnjavu! — poviče starac. — Iscrpljen sam i nemam više snage!

Jedini odgovor bio je novo ispaljen metak.

— Prestanite! Star sam i...

— Što nosiš u paketu? — upita Bullock.

— Duhan... to je sve...

Dok je poskakivao, paketić mu je ispao iz ruke. Zack se sagnuo i podigavši paketić nastavio put.

— Zašto nemaš ženu koja bi ti mogla nositi paket?

— Nemojte me zadirkivati... Mogu li sad napokon kući?

Bullock opali još jedan metak i zatim se nasmiješi.

— Dobro, starče, možeš otići kući — reče.

Zack se požurio prema staji. Kad je ušao, lice mu je bilo oz-

nojeno, a oči su mu se caklile od bijesa.

— Do vraga! Da sam deset godina mlađi, pokazao bih ja njima...

— Imao si sreću — utješi ga Cord. — Sve si izvrsno obavio.

— Jesam...

— Znači da si prenio poruku?

— Kad sam prvi put prošao pokraj Melbourneove kuće, već sam mu, bojeći se da se možda neću moći vratiti, sve rekao. Vraški su blizu mene pucali a bojao sam se da ćeš ti zapucati...

— Da... malo je nedostajalo... Što je s Oldakerom? Je li ti nešto rekao?

— Rekao je da će te čekati. Kad stigneš do stražnjeg ulaza u kuću, pokucaj i reci svoje ime. On će te pustiti unutra. Želio je znati kad ćeš doći.

— Što prije to bolje — reče Cord i, dohvativši uže sa stolca krene prema vratima. — Hvala ti što si mi pomogao, Zack!

— Zacijelo bih ti još nekako mogao pomoći...

— Zasad ne... Možda poslije. Sad je na Oldakeru i meni da nešto poduzmemo — nasmiješi se Cord.

Zack Sherwood sa zida dohvati dvocijevku, provjeri je li nabijena i odlučno pogleda Corda.

— Stajat ću ovdje — reče Zack. — Ako me trebaš, podigni ruku. Odavde mogu slijediti sve što se događa na cesti i oko te proklete kuće. Nisam brz kao što sam nekad bio, ali kažiprst mi još zna potegnuti na vrijeme...

— Svjetit ću se toga... Hvala ti... — reče Cord i izide na stražnji stajski izlaz.

X

Myrna Allen ušla je u hotel. Nigdje nikoga. Djevojka potrči stubama u svoju sobu. Prvi kat hotela bio je stan Allenovih. Sjela je na rub postelje, duboko uzdahnula i zatim se ogledala oko sebe, pomislivši kako sve ovo sad promatra posljednji put. Osjećala je, ako će biti s Cordon, ništa joj od svega toga nikada neće nedostajati. Razmišljala je o tomu što najnužnije da ponese sa sobom. U svakom slučaju ne previše, jer Riley se jamačno ne želi opterećivati prtljagom. Odlučila je ponijeti jahaći kostim i još neke malenkosti koje je smatrala prijeko potrebnima.

Svukla je haljinu i odlučila odjenuti se što prikladnije za dugi put koji je očekuje... Tako je namjeravala skratiti vrijeme dok Riley, kako se nadala, ne dođe po nju. Pri pomisli na nj osjeti ponos. Pitala se zašto je tako nedostupan... Zašto ju je pokušao razuvjeriti i prikazati joj njezin budući život s njime samo sa loše strane? Ona ga voli i sve je se to uopće ne tiče. To je za nju nevažno i o tomu ne vrijedi raspravljati. Myrna ni trenutak nije sumnjala u to kako duboko u sebi Riley ipak želi da ona postane dio njezova života. Nije joj to rekao, ali ona je bila uvjerena da ispravno pretpostavlja.

Razmišljajući i dalje o svojoj budućnosti, dohvatila je čizme i počela ih navlačiti. Nadala se da će se jednoga dana negdje zaustaviti i stvoriti dom... O mnogočemu je maštala mlada Myrna Allen, ne shvaćajući da je život mnogo okrutniji nego što to ona želi shvatiti.

Netko je pokucao i Myrna otvori vrata i ugleda Willa Richtera kako stoji u polutami hodnika gledajući je namršteno i zabrinuto. Nije se činilo da ga Myrna namjerava pozvati unutra.

— Vidio sam te kad si se vratila sa sastanka s Cordon... — oklijevajući će Will. — Možemo li na trenutak razgovarati?

— O čemu? — upita djevojka ne pomičući se s vrata.

— O nama...

— Nemamo o čemu razgovarati...

— Ne možemo samo ovako prekinuti... Mi smo... Ne možeš...

— Mislim da naša veza nije bila ozbiljna... Sve je to bila samo djetinjarija...

— Djetinjarija? Ovo što sad činiš je djetinjarija! Taj je čovjek dvaput stariji od tebe! To je ludost!

— Znam što želim!

— Ti samo misliš da znaš... Zavaravaš samu sebe... Vrijeme je izmijenilo čovjeka o kojemu si sanjala kao djevojčica! To nije čovjek za tebe!

— Ne poznaješ ga — mirno će djevojka. — Pošten je i dobar... voli me... Meni je to dovoljno.

— Misliš da ti njega voliš?

— Dakako, volim ga!

— U zabludi si — ozbiljno će liječnik. — Htio bih da te mogu razuvjeriti.

— Ni ti ni bilo tko drugi ne može me razuvjeriti! Molim te, sad se moram pripremiti za put...

— Odlaziš s njime?

— Odmah pošto pomogne šerifu Oldakeru. Očekujem da

će doći po mene kad padne mrak.

— Možda neće... Možda će biti ubijen...

— Nemoj to govoriti! To se ne može dogoditi! Riley će doći po mene!

— Budi razumna, Myrna! Ako ništa drugo, onda barem razmisli nekoliko dana o svemu! Ne srljaj u propast!

— Nije potrebno!

— Znači, to je kraj... Dobro... Želim ti da budeš sretna!

— Hvala hvala ti, Will. Jednoga ćeš dana sresti osobu koja će ti odgovarati i onda se sjeti mene i toga kako ti želim da budeš sretan. Zaslužio si to. Još nešto... nešto bih te zamolila...

— Dakako, ako ću ti moći pomoći...

— Da. Molim te da ništa ne kažeš ocu. Sve ću mu sama reći... Poslije ... prije nego što odem.

— Dakako — promrmlja liječnik i ode.

Sišavši stubama u dvoranu, liječnik Richter čuo je kako je Myrna zatvorila vrata. Obeshrabljen je zastao ne znajući što da sad počne. U njegovu životu nije više bilo cilja, ničega za što bi se borio. Čovjek koji se vratio u Cougar-Crossing oduzeo mu je sve do čega mu je bilo stalo. Razmislivši treznije o svemu, zaključio da Myrna zacijelo neće napustiti grad. Ne, to je nemoguće. Zasljepljena je. Liječnik nije znao kako da je uvjeri u njenu zabludu. Nije znao kako da nastavi život bez Myrne.

Sjetio se kako su maštali o vjenčanju potkraj godine... Toliko ju je volio da ga je već i

pomisao na nju zaboljela. Pitao se kako da nastavi svoju liječničku praksu u gradu gdje će ga sve podsjećati na dane koje je proveo s tom djevojkom. Pomisli kako će marljivo raditi dok ne zaradi dovoljno novca da se može preseliti u neki veći grad... Možda Denver... Ondje će možda uspjeti i postati ugledan liječnik... Da, ljudi su ga poštovali... Ovdje su ga brzo prihvatili.

Naslijedivši starog liječnika ovoga grada, Will Richter osjetio je da će uspjeti. Ljudi su ga brzo zavoljeli i uživao je u tomu da im pomogne. A kad je još i Myrna ušla u njegov život... Ali danas se sve odjednom promijenilo... Sve je postalo nekako strano... nevažno...

U mislima se Will Richter prisjeti dana kad su se upoznali. Ubrzo kako je stigao u grad susreo je Myrnu na nekoj priredbi i odmah su se zavoljeli. Veoma je izmijenila njegov život i unijela svježinu koja je zračila iz njezina cijelog bića.

Pomagala mu je kao medicinska sestra, preuredila ordinaciju, stvarala s njime planove za budućnost... Često joj je pričao kako bi želio postati ugledan liječnik u nekom većem gradu. I Myrna se slagala s njime ispitujući ga o različitim gradovima u kojima nikad nije bila. Željela je upoznati svijet i radovala se njihovoj budućnosti.

Pokušavala mu je pomoći u svemu i nije samo on nju štošta naučio nego je i ona njega podučila u kojekemu. Naučio je baratati oružjem. Nikad prije nije se poslužio puškom, ali

znajući da svaki muškarac mora znati baratati puškom, rado je prihvatio njezinu pomoć i danas je već bio vještiji nego prije. Zastane pri pomisli na pušku. Upita se, nije li sad čas da je upotrijebi i oduži joj se za sve ono što je za njega učinila. Još je imao pušku koju mu je ona darovala.

Naglo se odlučio i požurio prema izlaznim vratima i potrčao u svoju ordinaciju.

XI

Riley Cord izišao je iz staje i velikim koracima požurio naprijed. Letimično je pregledao okolicu i ne vidjevši ništa sumnjiva brzo nestao iza saluna Otta Hausera. Pazio je na svaki svoj korak i polagano napredovao nastojeći da ga nitko ne zapazi. Teško dišući domogao se stražnje strane napuštene zgrade na drugoj strani ulice. Odahnuo je i ponovo se sagnuvši nastavio oprezno šuljanje prema žbunju što je raslo uz rijeku. Stao je gledajući prema gradu. S mjesta na kojemu se nalazio dobro je vidio stražnji dio Melborneove kuće i topolu ispod koje je sjedio Amos Catlin.

Zaštićen grmljem, mogao se približiti razbojniku i ubrzo je bio u njegovoj neposrednoj blizini. Promatrao ga: Catlin je ležao u hladovini s puškom na koljenima. Očito je uživao u tišini. Prije ga je vidio kako pije, a sad je boca pokraj njega bila prazna. Cord zaključi da vjerojatno nije sasvim trijezan.

Pogledao je zgrade u blizini. Zadovoljno se nasmiješio uvjerivši se da je dobro zaklonjen. Jedino mjesto odakle ga se

moglo vidjeti bio je drugi kat hotela »Central«. Sumnjao je da se ondje itko nalazi. Putnika nije bilo, a Rufus Allen i njegova kćerka stanovali su u prvom katu. Osim toga, Allen je sad najvjerojatnije u svojim uredskim prostorijama. Pri pomisli na Myrnu Cord odmahne glavom zabrinut i pomalo zbunjen. Osjećao je da će s njom imati još neprilika. Nije mogao shvatiti zašto je tako nerazumna i tvrdoglava. Do potkraj njihova razgovora u onomu malom prolazu Cord je vjerovao da je Myrna shvatila kako on ne želi s njom otići iz grada, ali na kraju, kad mu je rekla kako ga čeka, posumnjao je u to da ju je uspio uvjeriti kako je ludost sve ono o čemu mašta.

Odluči da će joj, čim se za to pruži prilika, reći da između njih nikad nije ničeg bilo, niti će ikad biti, i da je sve to ludost. Bude li potrebno, bit će grub i više neće nastojati da je ne uvrijedi. Ako Myrna još ni sad ne može shvatiti da je on prestar za nju, onda će joj morati na grublji način to rastumačiti.

U mislima ga je prekinuo Catlin koji se pomaknuo kako bi se udobnije smjestio. Cord sa zadovoljstvom zapazi da razbojnik spava. To će mu olakšati posao... Izvukao je revolver i dohvatio ga za cijev, provjerio ima li u džepu uže i zatim se odšuljao dalje tik uz obalu rijeke. Opresno ali ipak brzo napredujući stigao je iza tople gdje je Catlin bezbrižno hrkao. Zaobišao je drvo i podigao revolver. U isti tren razbojnik je otvorio oči. Htio je nešto

viknuti, ali pao je onesviješten, zadobivši udarac revolverskim drškom. Cord spremi revolver, izvadi uže i sveže Catlina uz drvo. Rupcem koji je bio svezan oko Catlinova vrata svezao mu je usta i tako ga svezana prislonio uz drvo. Izdaleka neće se moći vidjeti da se išta promijenilo.

U gradu sve je bilo tiho. Pogledao je prema hotelu »Central«, ali ni ondje nije mogao nikoga vidjeti.

Na ulici ugleda neke sjene i Cord se baci na zemlju. Ulicom su koračali Huckaby i Kansas. Cord se ukoči pri pomisli da bi se mogli zaputiti prema Catlinu. Uhvati revolver i ostane nepomično ležati. Čekao je što će biti.

Huckaby i Kansas stigli su do kraja ulice i zaustavili se ondje. Zapazio je kako gledaju prema Catlinu i jedan ga od njih pozove:

— Amos, spavaš li?!

— Ne... sjedim — odvrati Cord znajući da je to jedini način da se izvuče iz ove situacije.

Kansas i Huckaby krenuše natrag prema »Cosmopolitanu«. Cord se nasmiješi zadovoljan da je sve tako dobro završilo. Malo se uspravio, vratio revolver za opasač i razmislio je bi bilo pametno što se sakrio ili bi bilo bolje da su ga otkrili i počeli borbu koja je ionako bila neizbježna. Da ih je sad uspio ubiti, bilo bi mu poslije lakše s preostalima. Cord je uvijek pokušavao izbjeći ubijanje i nadao se da će možda i ovaj put moći mimoći krvoproliće.

Na ulici sad nije bilo nikoga. Naglo je ustao, potrčao do

stražnje strane Melbourneove kuće i pokucao na vrata.

— Oldaker, otvori... — reče što je tiše mogao. — Ja sam... Riley Cord.

XII

Cord začuje lagano cviljenje zasuna i vrata se otvoriše. U isti tren Cord je već bio unutra. Abe Oldaker, čovjek pedesetih godina, izgledao je točno onako kako ga je Cord zamišljao: prosijed, svijetlih očiju, crvenkastih brkova, odjeven u kožnu jaknu i samtaste hlače. Hladno je odmjeravao Corda.

— Najbolje da što prije nestanemo odavde — reče Cord. — Catlina sam onesvijestio i ostavio naslonjena o stablo. Kad se osvijesti, početak će stvarati neprilike i svratiti pozornost na sebe.

— Zašto mi želite pomoći? — sumnjičavo će Oldaker.

— Potrebna vam je pomoć... možda zato... a možda i zato jer ne volim nepravdu...

— Zack mi je rekao da ste nekoć nosili šerifsku zvijezdu isto kao i ja danas...

— Da... Prije deset godina.

— Jeste li još čovjek zakona?

— Ne... Ali hajdemo! Krajnje je vrijeme da se pokrenemo. Rufus Allen namjerava vas istjerati dimom čim stignu čelična kola.

— Allen? — s prezirom u glasu upita Oldaker. — Nije baš razumno da napustimo ovu kuću. Ovdje smo kao u utvrdi, a ako izidemo, omjer neće biti ravnopravan. Zna li koliko je tih prokletih razbojnika? Mi smo samo dvojica...

— Ipak smo zajedno jači, mislim...

Oldaker je želio odgovoriti, ali ga je prekinula pucnjava koja je ponovo odjeknula ulicom. Razbojnici pred »Cosmopolitanom« ponovo su ispraznjavali svoje revolvare.

– Želite mi, znači, pomoći? – upita još jednom Oldaker. – Šestoro ih je, a ovi što vani pucaju samo su nekolicina njih.

– U sve sam upućen i nitko me nije prisilio da vam pomognem. Da vam nisam namjeravao pomoći, ne bih došao ovamo. Osim toga, ovoj šestorici možete dodati još dvojicu... treba da stignu svaki čas.

– To su zacijelo Charley Abelard i Jake Sutter – promrmlja Oldaker. – Znači, bit će još teže...

– Možemo uspjeti jedino ako budemo razumno postupili – mirno će Cord. – Onaj koga sam malo prije onesvjestio još će neko vrijeme vjerovatno ostati bez svijesti. Zasad ih je znači petoro – zamišljeno će Cord.

– Svladali ste Catlina? Nisam čuo pucnjavu... nije li možda mrtav – i dalje je s nepovjerenjem mrmljao Oldaker.

– Nisam ga ubio. Onesvjestio sam ga i svezao, a zatim posjeo uz drvo kako bi Huckaby i ostali mislili da je i dalje na straži.

– Čuo sam kako Cal malo prije razgovara s nekim...

– Da. To su bili on i Kansas. Pozvali su Catlina kako bi provjerili je li budan, a onaj tko im je odgovorio bio sam ja a ne Catlin. Imao sam sreću... Nisu posumnjali i pošli su prema salunu. Najbolje da sad krenemo.

– Znate li tko sam ja? Je li vam poznato zašto me ovi razbojnici žele ubiti?

– Čuo sam nešto... ali to je sad sporedno.

– Nije sporedno... Važno je! Želim da čujete istinu!

– Sad zaista nije trenutak... Stignu li čelična kola...

– Ako Huckaby tvrdi da sam ih izdao, ne laže – nastavi Oldaker ne osvrćući se na Cordovo upozorenje. – Nekoć sam bio član njihove bande. Pljačkali smo dućane, kočije i banke... Uvijek smo dijelili sve što smo opljačkali, ali jednog sam se dana zamislio nad svime... Ostali smo bez novca. Kao i uvijek, sve smo odmah potrošili u prvom salunu. Rekao sam im da ću ih napustiti, naći si zaposlenje i postati pošten... Želio sam prekinuti taj besmisleni život. Svi su se grohotom smijali i uvjerali me da neću dugo izdržati...

– Poslije – prekine ga Cord.

– Sve ćete mi to ispričati poslije.

Cord je zabrinuto promatrao Catlina koji se polagano počeo micati. Osvješćivao se.

– Ne! Moram vam sve reći – uporno će Oldaker. – Napustio sam ih i već me prvi dan kad sam se odvojio od njih uhapsio neki šerif i strpao me u Teksasu u zatvor. Čini se da je bio u Novom Meksiku baš u vrijeme dok smo mi neku banku pljačkali. Dobro nas je zapamtio i cijelo nas je vrijeme tražio. Rekao sam mu da sam napustio život koji sam dotad vodio. Šerif mi je vjerovao i rekao da će mi pomoći ako je pomognem njemu... Zahtijevao

je da mu kažem gdje može pro-
naći Cala i ostale, a on će se
dogovoriti sa sucem da dobi-
jem manju kaznu i ubrzo bu-
dem oslobođen kako bih mo-
gao početi novi život. Rekao
sam mu gdje može uhvatiti
Cala Huckabyja i ostale. Znao
sam da namjeravaju orobiti
banku u Plainviewu. Šerif me
pritvorio i obećao mi da će se
vratiti čim uhvati ostale. Tako
je i učinio... Svi su bili uhva-
ćeni i osuđeni na pet godina
zatvora. Mene su osudili na
godinu dana i pustili me na-
kon deset mjeseci na slobodu.
Kad sam izišao iz zatvora, doče-
kao me šerif i predao mi
pismo s preporukom u moju
korist... Ostao sam na pravom
putu ne samo zato što sam to i
sâm želio nego i stoga da ne
bih razočarao čovjeka koji je
imao u mene povjerenje. Zavr-
šio sam, kako vidite, kao šerif
u Cougar-Crossingu. To što
sam nekad bio revolveraš po-
moglo mi je da bolje održavam
red. Moj jedini problem bio je
od samoga početka Rufus Al-
len. Protivio sam se njegovu
planu da pretvori grad u mje-
sto zabave i pravi pakao...
Kako bih sačuvao sebe, za-
pravo sam izdao Cala i ostale.
Ne želim tajiti da sam ih iz-
dao... Učinio sam to sebe
radi... Sad ste čuli cijelu istinu
– reče pogledavši još jednom
Corda. – Ako se želite povući,
još nije prekasno. Pokušat ću
im se sâm suprotstaviti. Prizna-
jem da nisam zavrijedio po-
moć...

– Dosta o tomu – prekine
ga Cord. – To što ste učinili
vaš je problem, a što se mene
tiče, ništa ne mijenja stvar. Je-

ste li pripravnici da izidemo dok
još možemo?

Abe Oldaker duboko uz-
dahne i na usnama mu se po-
javi lagani smiješak.

– Spreman sam – reče. –
Radite što smatrate najboljim!

* * *

Kad su izišli, Cord se
oprezno osvrnuo oko sebe.
Grad je i dalje djelovao
izumrlo. Nigdje nije bilo ni žive
duše. Svi su se i dalje držali po
strani od događaja u koji se
nisu željeli uplesti.

– Krenimo – reče Cord i
potrči prema stablu uz koje je
bio prislonjen Amos Catlin.

Već se osvijestio i nastojao
svim snagama olabaviti uže
kojim ga je Cord svezao.

– Moramo ga onesposobiti
– tiho će Oldaker. – Možda
bismo ga mogli odvući ne-
kamo uz potok...

– Ne. Tako dugo dok ga
Huckaby i ostali vide da sjedi
uz drvo, mislit će da je sve do-
bro, a ako nestane, posumnjat
će i doći vidjeti što se dogodilo.

– Imate pravo – zaključi
Oldaker i prišavši Catlinu
udari ga drškom revolvera po
glavi. – Nema smisla da se
previše pomiče... Mogao bi
postati sumnjiv... A što sad? –
upita i baci Catlinovo oružje u
žbunje.

– Moramo se domoći straž-
nje strane „Cosmopolitana“. Huckaby i Slade zacijelo su
unutra. Pokušat ćemo ih one-
sposobiti i ako uspijemo, preo-
stat će nam još samo ona tro-
jica pred ulaznim vratima.

– Slažem se – zadovoljno
potvrdi Oldaker. – Mogli
bismo uspjeti, ali najprije mo-
ram otići po svoju pušku.

– A gdje je? – namršteno će Cord.

– U zatvoru... na kraju ulice.

– Imate revolver, a uzeli smo i Catlinovu pušku.

– Znam... ali trebam svoju dvocijevku – uporno će Oldaker. – Odmah ću je uzeti i nećemo izgubiti više od minutu-dvije.

Cord obriše znoj sa čela. Znao je da to što Oldaker želi nije razumno.

– Možete li ući sa stražnje strane zatvora? – upita Cord.

– Vrata nisu zaključana, a imam i ključ za svaku sigurnost. Vi me možete pričekati u grmlju.

– Najbolje da ostanemo zajedno.

Ulica je i dalje bila pusta.

– Jeste li spremni? – upita Cord i istodobno krene kroz grmlje uz rijeku. – Huckabyja i ostale moramo svakako onesposobiti prije dolaska Abelarda i Suttera.

– Odmah ću biti gotov... Ne mogu baš najbolje trčati, ali uspjeh ću.

Cord na trenutak požali što je otišao po Oldakera. Oduvijek je bio naučen sve sâm obavljati i sad kad se odlučio surađivati s nekim, odmah su iskrsele neprilike. Ali se dosjeti čeličnih kola i zaključa da drugog izbora nije bilo.

– Sad ćemo otrčati do kraja žbunja – reče Cord. – Moramo pripaziti da nezapaženi stignemo do stražnje strane zatvora – doda i krene.

Kad su stigli do kraja žbunja, Cord zastane i pričeka Oldakera koji se izmorio već od ovoga kratkog trčanja.

– Sad tek počinje pravo trčanje... Moramo prijeći ovu čistu

stinu do zatvora. Hoćete li uspjeh? Ako ne, otići ću radije sâm...

– Uspjeh ću – odgovori Oldaker i potrči naprijed.

– Sagnite se! – poviče Cord.

U tom času začuje se pucanj i Cord potrči prema ranjenom Oldakeru. Osjeti kako mu je metak okrznuo rukav i baci se na zemlju uz Oldakera. Cord se upitao tko je to pucao, znajući da se na mjestu odakle je stigao metak ne nalazi ni jedan razbojnik.

XIII

Myrna Allen presvukla se i skinula s ormara putnu torbu kad je odjednom zastala iznenađena pucnjavom što je dopirala iz daljine. Osluškiivala je znajući da je počela borba koja će odlučiti o mnogočemu... Dosad je vjerovala da će Cord zacijelo svladati sve opasnosti, ali sad je obuze strah. Više nije bila tako sigurna... Hici koje je čula činilo joj se da su bili ispaljeni negdje u blizini... možda čak iz hotela. Nije znala znači li to da su se razbojnici razišli po cijelomu gradu i nastoje uhvatiti Rileyja u klopku? Ili... Ne... nije znala što da misli.

Zabrinuta otvori vrata svoje sobe i krene u prednji dio hotela. U gostinjskim sobama s ulične strane već duže vrijeme nitko nije odsjeo. Myrna otvori jedna od vrata i požuri prema prozoru. Strah joj je prožimao kosti. Užasnuto je pregledavala ulicu i obližnje kuće koliko je mogla vidjeti s mjesta na kojemu je stajala, ali nigdje nije ugledala Corda. Ispred »Cosmopolitana«
Huckeby je stajao

sa četvoricom svojih ljudi i svi su gledali u daljinu. Myrna shvati da nitko od njih nije pucao. Pitala se tko je to onda mogao biti.

Skrenula je pogled prema Melbourneovoj kući i topoli uz koju je sjedio naslonjen šesti član bande. Razbojnik je i dalje bio na mjestu gdje ga je i prije vidjela. Pitala se što sve to znači. Nije mogla shvatiti tko je pucao ako nisu razbojnici. Uznemireno je pokušala srediti misli i odjednom zaprepasteno rukom prekrila usta kao da želi svladati krik koji joj se mogao oteti svaki tren.

Sjetila se naime liječnika Willa Richtera i pomislila kako je možda on pucao želeći se osvetiti čovjeku koji mu je oduzeo sve što mu je u životu bilo važno. Myrna se dvoumila da povjeruje kako je Will sposoban pucati u čovjeka koji mu ništa nije učinio. Pitala se je li moguće da će Will postati ubojica. Djevojka prizna samoj sebi da je doista možda bila malo pregruba. Trebala mu je možda sve to reći mirnije i obzirnije... ali nikad se nije znala pretvarati i oduvijek je bila previše nagla.

Prišla je još bliže prozoru i pokušala podignuti prozorski kapak, ali ga nije mogla otvoriti. Nastavila je promatrati ulicu kroz zatvoreni prozor. Još nije vidjela nikoga osim razbojnika pred hotelom. Zabrinuto je gledala ne bi li ipak nešto otkrila. Pomisli kako se Will ili netko drugi tko je pucao sakrio u prolaz između zgrada ili u jednu od kuća, no čudilo ju je šta ne može vidjeti Corda. Ako je netko pucao u

njega, znači da mora biti ovdje negdje. Ali gdje? Odjednom zapazi da se na čistini iza zatvora nešto miče. Vidjela je čovjeka kako trči... Da... bio je to Riley.

— Riley! — poviče zaprepasteno Myrna.

Znači, ipak je netko pucao u njega, ali očito nije bio ranjen. Djevojka odahne. U to zapazi kako se Cord baca na zemlju pokraj nekoga drugog čovjeka. Nije ga mogla prepoznati i pitala se tko je to. Bez daha gledala je kako Cord diže toga drugog čovjeka i pomaže mu da se domognu zatvora. Ponovo odjekne hitac, ali Cord je nestao iz njezina vidokruga i tako nije mogla vidjeti je li pogoden.

* * *

Cord je ljutito psovao i ležeći na trbuhu pokušavao vidjeti čovjeka koji je pucao u njih. Nadaleko nije bilo nikoga. Cord se pitao je li Huckaby možda ipak nekog od svojih ljudi postavio na neko drugo mjesto odakle je bolji pregled nad gradom.

Pogledavši Oldakera zaključio da je ovaj teško ranjen i da mu je hitno potrebna pomoć. Podigao se da procijeni koliko su još daleko do zatvora i zaključio da su vrlo blizu. Ali nije mogao biti siguran hoće li, prišavši zatvoru biti izvan dometa puške onoga koji ih je očito namjeravao ubiti obojicu. Bilo kako bilo, morao je nekako podići Oldakera i odvući ga u zaklon. Ako mu ubrzo ne bi bila pružena pomoć, vjerojatno bi umro.

Uzdahnuvši stane na noge, podigne okružnog šerifa i

pridrživajući ga krene prema zatvoru. Uto opet odjekne hitac i udari u zemlju pokraj njih. Na sreću, ovaj put nitko nije bio pogođen. Kad su stigli do vrata, Cord pomogne Oldakeru da sjedne. Lice mu je bilo blijedo i vidjelo se da trpi jake boli. Zatvorenih očiju bio je naslonjen o zid.

: Šerife... – tiho će Cord.

– Uspjeli su... – zgrčenim smiješkom na ustima prošapće Oldaker.

– Niste još mrtvi. Odvest ću vas nekamo gdje će vam biti pružena pomoć.

Cord se osvrne. Zgrada pokraj zatvora bila je nekad prodavaonica odjeće. Vlasnica, postarija udovica Marron, sama je upravljala dućanom. Cord se nadao da se ništa nije promijenilo. Prisjeti se da je malo prije prolazeći ulicom vidio isto to ime na natpisu iznad ulaznih vrata u trgovinu.

Uspravio se i podigao ranjenog šerifa. Oldaker vse nije mogao sâm hodati i Cord ga je morao nositi. S teškim teretom na rukama zaputio se do dućana gospode Marron.

Još su bili sa stražnje strane zgrade. S druge strane, iz smjera »Cosmopolitana«, dopirala dopirala je vika. Razbojници su nešto dovikivali, ali Cord nije mogao razabrati što je posrijedi.

Vrhom čizme odgurnuo je pritvorena vrata stražnjeg ulaza u dućan gospode Marron koja je stajala unutra i mirno ga promatrala. Nije se mnogo promijenila.

– Okružni je šerif pogođen – reče Cord.

Uza zid ugleda poljsku postelju i pride joj da bi na nju položio ranjenog Oldakera. Očito se našao u stambenoj prostoriji vlasnice.

– Učinite što možete... Potrudit ću se da što prije dovedem liječnika – reče Cord. – Šerife, jeste li vidjeli odakle su došli hici? – upita Oldakera kad je ovaj otvorio oči.

– Nisam... nisam siguran... možda iz hotela... ne znam.

Lice mu je bilo uprljano zemljom i travom ali ipak se vidjelo da je zgrčeno od boli. Gospoda Marron dohvatila je komad tkanine i prišla postelji.

– Učinit ću što je u mojoj mogućnosti... Požurite po liječnika... Mislim da ne možemo više dugo čekati...

Cord kimne i, naglo se okrenuvši, izide. U okolici sve je bilo mirno. Zaputio se prema prolazu između prodavaonice gospode Marron i zatvora. Znao je da će se na kraju prolaza naći na glavnoj ulici. Stigavši do kraja prolaza zaustavio se i oprezno nagnuo na ulicu. Bilo mu je poznato da se liječnikova ordinacija nalazi preko puta prolaza. Ponadao se da mladi liječnik možda stoji pokraj prozora i kao većina građana Cougar-Crossinga radoznalo promatra ulicu. To bi bila prilika da ga znakom pozove da dode pomoći šerifu. Ali iza prozora nije bilo nikoga. Istodobno Cord pomisli kako i ne bi bilo razumno da liječnik dode onamo gdje je on stajao, jer bi razbojници to zapazili i s pravom posumnjali. Znao je da šerifu mora nekako drugačije pomoći, premda je sad i on u

teškoj situaciji jer čovjek koji je upravo pucao u njih gađa i njega Rileyja Corda – a ne samo Abea Oldakera.

Nagnuo se ponovo i pogledao prema »Cosmopolitanu« pred kojim su još stajali razbojnici. Kansas se upravo zaputio prema Amosu Catlinu. Znači, otkrit će da je njihov prijatelj svezan. Ubrzo će sve saznati... Cord se namršti grčevito razmišljajući tko je to pucao u njih. Zaključio da je pucao netko komu samo može odgovarati da šerif Oldaker bude ubijen što prije... netko tko se slagao s Allenovim planom.

Nastavi razmišljati zašto taj netko puca i u njega. Možda zato jer on želi pomoći Oldakeru? Sjetio se šerifovih riječi kako misli da su hici doprli iz hotela... Je li moguće? Rufus Allen? Bez obzira na to mora ponajprije pronaći Willa Richtera i odvesti ga ranjenom šerifu. Nije znao gdje da ga potraži.

Ponovo pogleda prema Hucabyju. Sada je već zacijelo doznao da Oldaker nije u Melbourneovoj kući i jedva čeka Catlina da mu ispriča što se dogodilo. Završni okršaj nije više daleko...

U sjeni jedne od kuća ugleda i vlasnika dućana mješovite robe i povukavši se natrag skine šešir i počeo njime mahati kako bi ga čovjek zapazio.

– Da? – poviče čovjek.

– Tiše... – prošapće Cord i pokaže palcem razbojнике. – Ne smiju me vidjeti...

– Molim?

Cord ponovi ono što je rekao, ali ovaj put malo glasnije i čovjek kimne.

– Pronadite liječnika – nastavi Cord što tiše ali da bi ga čovjek ipak mogao čuti. – Kažite mu da je okružni šerif u trgovini gospode Marron i da je teško ranjen. Potrebna mu je pomoć.

Prisjeti se kako je taj čovjek bio jedan od onih koji su najodlučnije povlačivali Rufusu Allenu, ali drugog izbora nije bilo. Budući da se on morao sad pozabaviti razbojnicima, morao je jednostavno vjerovati da će Oldakeru biti uistinu pružena pomoć.

– Jeste li me shvatili? – upita Cord.

– A što je s ovima? – upita čovjek i nervozno prođe rukom kroz kosu.

– Za njih ću se ja pobrinuti – odgovori Cord. – Vaše je da pronadete liječnika i da ga odvedete okružnom šerifu. Ako se vratim i utvrdim da niste...

– Ne znam gdje je liječnik Richter. Nisam ga vidio...

– Pronadite ga. Negdje mora biti.

– Potražit ću ga... ili ću sâm otići Oldakeru... ali ako Rufus...

– Njega zaboravite! – prekinu ga Cord.

Okrene se i potrči natrag kroz prolaz. Odlučio je da sve ovo mora dokrajčiti što prije. Namjeravao ih je svladati prije nego što uspiju stići do kraja ulice, a istodobno ne smije zanemariti čovjeka koji uporno puca iz svojeg zaklona.

Cord se, istrčavši iz prolaza, zatekao u maloj ulici pred stražnjim dijelom Parsonove trgovine. Svu svoju pažnju usm-

jerio je na razbojнике pred »Cosmopolitanom«, okupljene oko Amosa Catlina koji je vjerojatno upravo pričao tko ga je i kako svladao.

Bilo je očito da je Huckaby razjaren takvom smjelošću ali ujedno i začuđen tko je to pucao iz puške. Sad kad su svi saznali da je Abe Oldaker pobjegao i da mu je Cord pomogao, čovjek koji je pucao iz pri-taje zacijelo nije bio važan. Svima je sad bilo najvažnije što prije uhvatiti Corda i Oldakera.

Cord se pitao hoće li se građani Cougar-Crossinga pridružiti razbojnicima ili ne. Znao je da se ne smije nadati nikakvoj pomoći. Mora pretpostaviti kako će svi pomoći razbojnicima i njih ostaviti na cjedilu. Jedina iznimka mogli bi biti Tom Kramer i Zack Sherwood, ali nije imalo mnogo smisla računati s njima. Zack je bio prestar, a Tom stranac u ovom okrutnom gradu. Cord je znao da se mora sâm suočiti s razbojnicima, sad kad je Oldaker bio ranjen. Jedina je prednost bila u tomu što razbojnici ne znaju da je Oldaker ranjen i tako će Huckaby očekivati otpor dvojice ljudi i razmjestiti ljude na nekoliko položaja.

— Čovjek se često tješi i najmanjim pojedinostima. — promrmlja Cord zlovoljno se nasmiješivši.

Razbojnici su još razgovarali a Jack Slade odjednom se odvoji od ostalih i krene prema Melbourneovoj kući. Cord zapazi da pokušava otvoriti prednja vrata, ali kako su još bila zabrtvljena s unutrašnje strane, nije ih mogao otvoriti.

Pogledao je kroz prozor unutra i Cordu se učini da je zadovoljan onime što je otkrio unutra. Nije mogao razumjeti što još čekaju i zašto ne počnu potjeru.

Pričekavši neko vrijeme, Cord zaključi da nema smisla dalje oklijevati. Mora nešto poduzeti, ne smije dopustiti da stignu i preostala dvojica razbojnika. Tišinu oko njega prekinu ponovni pucanj. S nadstrešnice ispod koje je stajao odlomio se komad drveta. Cord se bacio na zemlju i potegnuo revolver. Napet i uznemiren, pokušavao je odrediti odakle je došao hitac. Činilo se kao da je netko pucao s kraja ulice u kojoj se nalazio.

Nastojeći izmaknuti neznanцу koji je uporno gađao u njega, Cord se izložio pogledu Huckabyja i ostalih razbojnika. Na glavnoj ulici istodobno odjeknuše hici. Okrenuo se i otkotrljao natrag pod nadstrešnicu. Malo se uspravio i zapucao prema razbojnicima koji su krenuli prema njemu.

Jedan od njih odmah je pao i Cord se uspravio i potrčao malom ulicom kad ponovo odjekne hitac i prašina se uskovitla oko Cordovih nogu. Bijesno je prokleo, svjestan da se našao u klopci. Mijenjajući smjer kretanja trčao je uz stražnju stranu Parsonove trgovine i kuće pokraj. Slijedeća zgrada bio je zatvor. Sjetio se kako je Oldaker rekao da su stražnja vrata otvorena. Potrčao je još brže. Razbojnici zasad nisu pucali. Zastali su ugledavši jednog od svojih ljudi kako posrće na zemlji. Čovjek pred njime, me-

đutim, i dalje je neumorno pucao.

Tko da je god, nije baš vješt gađanju i Cord s olakšanjem zaključio da meci pogađaju daleko od njega. Domogao se zatvora i uhvatio kvaku. Vrata su bila otvorena i Cord se našao u mračnoj zagušljivoj prostori. Ogledavši se zaključio da se nalazi u hodniku. S obje strane hodnika ćelije, a zatvorski je ured sprijeda. Prošao je ured i otvorio vrata prema ulici. Sagnuo se i pojurio glavnom ulicom prema prolazu između trgovine mješovitom robom i pekarnice.

U blizini »Cosmopolitana« netko je povikao i Cord se trgne. Razbojnici su ga očito otkrili. Položaj u kojemu se našao zaista nije bio ohrabrujući. Svuda oko njega odjeknuše hici. Razbojnici su neumorno pucali ne bi li ga što prije pogodili. Uspio je utrčati u prolaz i oznojen i iznemogao pomisli kako je najvažnije ne stati nego nastaviti trčati da ne bi ponovo upao u unakrsnu vatru. Sad kad su ga razbojnici vidjeli i počeli pucati, bit će teško održati se, ali u svakom slučaju i to je bilo bolje nego da se ponovo nađe između njih i onog ludaka koji ga je očito po svaku cijenu želio ubiti. Od dva zla ovo je bilo ipak manje... Bit će najbolje razbojnicima omogućiti da se oni približe njemu. I to jedan po jedan...

Stigavši do kraja prolaza ušao je u ulicu iza trgovine mješovite robe. Odjednom ugleda dvojicu kako trče nedaleko od njega. Bili su to Bullock i Catlin. Ugledali su se

istodobno. Pucao je u Catlina, okrenuo se i sakrio iza drva složenih uza zid. Uperio je revolver u Bullocka i ponovo zapucao. Catlin a za njim Bullock pali su i prije nego što su se uopće mogli snaći. Pred »Cosmopolitanom« odjeknula je pucnjava. Cord se vrati u prolaz i krene prema glavnoj ulici.

Dok je pucao u Bullocka i Catlina ostali su mogli odrediti gdje se nalazi. Bio je svjestan toga. Preostali razbojnici požurit će prema mjestu odakle su čuli hice ali Cord više neće biti ondje. Zaustavio se koliko je bilo potrebno da napuni revolver i krenuo do kraja prolaza. Stao je i naslonjen uza zid gledao prema »Cosmopolitanu«. Cal Huckaby stajao je pred vratima saluna. Jacka Sladea nije bilo, ni ikoga drugog. Huckaby je bio sâm. Odjednom ugleda Sladea i Grotha kako prilaze »Cosmopolitanu«, pridržavajući Catlina. Cord zaključio da je Bullock mrtav, a i Kansas u koga je prije pucao.

Catlina su posjeli uza zid, a Huckaby je nešto bijesno mrmljao. Zatim su se dogovarali i ubrzo zatim Slade i Groth krenuše niz ulicu. Groth skrene u jednu od sporednih ulica a Slade se zaputi glavnom ulicom držeći se što bliže kuća. Cordu je bilo jasno da će se ubrzo naći između te dvojice. Neće mu biti lako... Morao bi svladati jednoga od njih prije nego što se drugi uspije pojaviti. Odlučio da će najprije obračunati s Grothom, jer kad bi se najprije suprotstavio Sladeu, našao bi se ujedno i pred Huckabyjem a vjerojatno i

pred onim nepoznatim koji puca iz puške.

XIV

Myrna Allen ukočila se od straha gledajući razvoj događaja na ulici. Čula je besprekidnu pucnjavu, a nije mogla znati je li se Cord uspio skloniti, ili je bio pogođen, ili možda... ne to nije smjela ni pomisliti.

Sve što je zasad mogla sa sigurnošću tvrditi bilo je da je neznanac koji je pucao u Corda i čovjeka koga nije mogla prepoznati bio u hotelu i gađao iz njega. Bilo je očito da puca iza jednoga od prozora drugoga kata, odakle se dobro moglo vidjeti ulicu i zgrade. Ulicu iza trgovina na svu sreću nije mogao vidjeti i Myrna se nadala da je to spasilo Rileyja. Bila je svjesna toga da će se Riley ubrzo naći u klopci i već pri pomisli na to osjeti jezu. Znala je da iz hotela ne puca ni jedan od razbojnika. Tko to onda može biti? Will Richter? Pitala se namjerava li Will uistinu ubiti Corda i tako je prisiliti da se uda za njega. Odlučno je stresla glavom.

Uzela je svoju pušku, otvorila vrata i izišla na hodnik. Bila je uvjerena da je Will u jednoj od soba na drugom katu. Odlučila je da ga mora pronaći i spriječiti u njegovu naumu. Cord je imao i bez Willa Richtera dovoljno nepravilnosti i ona mu mora nekako pomoći. Ako nikako drukčije, onda barem riješivši ga tog liječnika koji mu se želi osvetiti.

Napet i svjestan nezavidne situacije u kojoj se zatekao, Riley Cord i dalje je grčevito razmišljao kako da svlada dvojicu razbojnika koji su mu se približavali. Bio je uvjeren kako će Jack Slade stići prije Grotha koji je krenuo stražnjim ulicama, ali prvi koga je ugledao bio je Groth. Stajao je sa stražnje strane kazališta »Rialto« i vjerojatno mu je bilo zapovjedenjeno da pričeka ondje dok se Slade ne približi s druge strane.

Cord se skloni iza povećice bačve napunjene mazutom. S tog je mjesta mogao dobro promatrati okolicu. Ed Bullock još je ležao na mjestu gdje ga je Cord ubio. Razbojnici očito nisu imali vremena pobrinuti se za mrtvog druga. Slade nije mogao biti daleko i Cord je znao da se mora požuriti i što prije napasti Grotha želi li biti spreman kad mu se približi Slade.

Izišao je iza bačve.

— Ovdje sam, Groth! — po-
više Cord.

Groth se naglo okrene kao da se želi skloniti, ali se trgne i brzo dohvativši revolver okrene prema Cordu. Ovaj je bio brži. Metak što ga je Cord ispalio proparao je tišinu, a Groth je pao licem okrenutim prema zemlji. Cord se skloni kako bi pričekao Sladea koji je jamačno čuo pucnjavu i požurit će da vidi tko je mrtav ili pogođen. Odjeknu hitac i Cord osjeti u lijevoj ruci žarku bol. Bio je ranjen. Čini se da je potcijenio Sladea... Došao je mnogo brže nego što je Cord očekivao.

Čvrsto obuhvati revolver i pokuša naciljati premda je svuda oko njega bila prašina uskovitlana hicem. Nanišanio je ali uto odjekne drugi hitac. Ovaj je put Slade promašio i Cord je znao da je to njegova prilika. Od dima i prašine gotovo ništa nije vidio i zato se povukao iza hrpe drva u blizini i zapucao odanle. Slade je bio pogođen. Cord je neko vrijeme stajao držeći i dalje u ruci revolver, a zatim je pogledao ranjenu ruku. Rana nije bila baš lijepa, ali čini se da kost ipak nije bila ozlijeđena. Skinuo je rubac s vrata i njime svezao ranu koliko je jače mogao. Na trenutak se odmorio i razmotrio situaciju. Znao je da su ostali još Huckaby i Amos Catlin koji je bio ranjen.

Pretpostavljao je da se Huckaby nalazi ispred »Cosmopolitana« i čeka Sladea i Grotha da se vrate nakon obavljena posla... Vjerojatno je čuo hice, ali nadao se da to pucaju njegovi ljudi. Odjednom ga ugleda kako dolazi iz smjera »Cosmopolitana«. Znači, ipak je želio provjeriti što se događa ondje odakle su dopirali hici.

Motreći svaku Huckabyjevu kretnju, Cord je krenuo prema salunu pazeći da ga Huckaby ne zapazi. Sa stražnje strane saluna zaustavio se i ušao unutra. Nitko od ljudi u salunu nije ga mogao vidjeti jer su svi stajali uz prozor što gleda na glavnu ulicu i pomno pratili što se događa vani.

Cord zakorači naprijed, ali drveni pod zaškripi i ljudi se začuđeno okrenuše. Cord im pokaže neka šute i poľagano krene dalje.

– Zacijelo nije mogao pobjeći Sladeu – rekao je netko vani.

Po glasu se moglo razabrati da je to Huckaby.

– Groth je polagan i možda nije uspio, ali nikad još nisam susreo čovjeka koji bi preduhitrio Sladea – nastavi onaj isti glas.

– Nisam baš siguran... Taj je čovjek brz kao strijela – reče netko drugi za koga je Cord bio uvjeren da je Catlin.

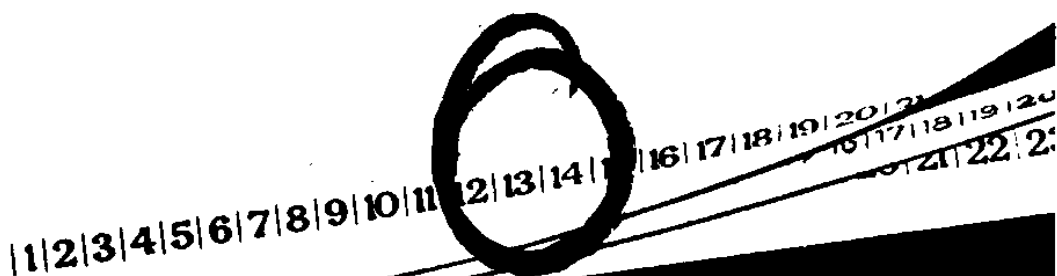
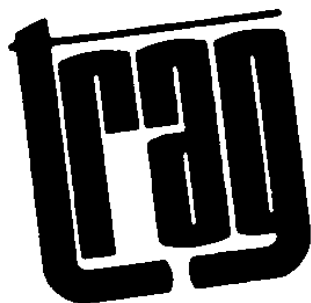
– Jack će ga svladati – uvjeravao je samoga sebe Huckaby Cord se nasmiješi i izide iz saluna.

– Slade je mrtav! – poviče Cord. – Bacite oružje i predajte se ili...

Huckaby se naglo okrenuo i pojurio prema prolazu između saluna i kazališta. Nestao je prije nego što je Cord mogao pucati. Cord potrči za Huckabyjem, ali zapazi da ranjeni Catlin nastoji izvući revolver. Dode do njega, uzme mu oružje i baci ga daleko od njega. Bijesan na samoga sebe što je dopustio da mu Huckaby pobjegne, požurio je u prolaz. Huckaby je upravo zaokretao za ugao i trčao u malu ulicu iza kazališta.

Dok će tražiti Huckabyja, znao je da će biti izložen nepoznatom koji će vjerojatno i dalje pucati u njega. Mora biti oprezan.

Cord je znao da sve još nije završeno. Ljudi su sad već možda uvidjeli da se može, ako se želi, suprotstaviti razbojnicima, ali tko zna što će se još sve dogoditi. Pitao se jesu li sad možda postali hrabriji i hoće li se usuditi suprotstaviti

Svakog trinaestog u
mjesecu kriminalisti-
čki bestseleri u bibli-
oteci TRAG!

Rufusu Allenu. Možda će sad neki već ipak biti na Oldakerovoj strani.

Ruka ga je sve više boljela, ali bio je svjestan da sad ne može odustati. Morat će možda i pričekati neko vrijeme ovdje sve dok se Oldaker ne oporavi ili dok ne stigne zamjenik...

Odlučio je da neko vrijeme odustane od daljnje potjere za Huckabyjem i utvrdi odakle su došli oni hici koji su ranili Oldakera a mogli ih obojicu i ubiti. Prešao je ulicu i zaputio se potražiti tajanstvenog neznanca.

Ni u jednoj od soba koje je Myrna pretražila nije bilo nikoga, ali u jednoj osjećao se miris dima nedavno ispaljenih metaka. Znači da je ovdje ipak netko bio... Sigurna u to da je onaj tko je pucao Will Richter, stajala je uz prozor i razmišljala što da poduzme. Izišla je na hodnik i sišla stubama prema glavnom ulazu u hotel. Odlučila je izići na ulicu i pronaći ga.

— Myrna! poviče uto Rufus Allen. — Što namjeravaš s ovom puškom? — upita glasom punim bijesa.

— Nastojim pomoći Cordu... Netko ga pokušava ubiti...

— Smjesta se vrati i ostavi te gluposti! Nije na tebi da se u to uplićeš.

— Moje je pravo da mu pomazem! Otići ću s njime kad se sve ovo završi!

— Ti ćeš što?

— Otići ću s njime... Volim ga... Oduvijek sam ga voljela...

— Gluposti!

— Nisu to gluposti! Ništa me ne može spriječiti!

Rufus Allen okrene se i uđe u svoju radnu sobu. Myrna je vidjela da je uz pisači stol bila naslonjena puška. Pomislila je da je napunio pušku kako bi bio spreman ustreba li se braniti.

— Što je s Willom Richtrom? — upita Allen vrativši se u dvoranu. — Mislio sam da ćete se vjenčati.

— Objasnili smo se... Sve mu je jasno... ali plašim se...

— Čega?

— Plašim se da je Will onaj tko pokušava ubiti Rileyja kako bi me spriječio da s njim napustim grad. Tako je bio čudan kad smo se rastali... Mislim da je on pucao... Promašio je ali je pogodio okružnog šerifa Oldakera. Pretpostavljam da ga je Riley malo prije izbavio iz Melbourneove kuće i da su se zaputili prema zatvoru, ali netko je pucao i...

— Netko? Nisi vidjela tko to puca?

— Ne. Zakasnila sam, ali vjerojatno je bio...

— Možda netko od Huckabyjevih ljudi — prekine je Allen.

— Ne! Oni su svi stajali pred »Cosmopolitanom« osim onoga koji je držao stražu sa stražnje strane Melbourneove kuće. Sve sam ih vidjela!

Allen je zašutio i krenuo prema Myrni. Iz ruke joj je uzeo pušku i prislonio je uza zid. Podigao je svoju pušku i pogledao djevojku.

— Najbolje da sve to prepustiš meni — reče odlučno. — Mogla bi još i stradati.

— Ali moram pomoći Rileyju...

– Ja ću učiniti sve što mogu
– prekine je otac. – Gdje si ga posljednji put vidjela?

– U maloj ulici iza zatvora.

Allen kimne i otvori vrata hotela.

– Ostani ovdje i da se nisi nikamo maknula – upozori je Rufus Allen i izide na cestu.

XV

Kad je Cord stigao do sjevernog izlaska iz grada ruka ga je već prilično boljela. Sagnuo se i zaklonjen žbunjem došao do Melbourneove kuće. Vrata su bila otvorena i Cord uđe. Odlučio je ovdje pričekati dobro zaklonjen, a u mogućnosti da promatra sve što se događa na ulici. Stao je uz prozor i pogledao van. Catlina više nije bilo na cesti. Vjerojatno je ušao u salun. Na prvi pogled ulica je djelovala napušteno, ali iza prozora kuća i dućanskih vrata moglo se zapaziti ljude kako napeto slijede razvoj situacije u gradu.

Desnom je rukom dotaknuo ranu. Ruka mu je već nateknula. Zamišljeno je gledao na ulicu znajući da se ovdje negdje skriva Huckaby. Cord je pretpostavljao da će se uskoro vratiti u »Cosmopolitan«, misleći da je on još u ulici iza saluna. Huckaby će vjerojatno misliti da je u »Cosmopolitanu« na najsigurnijem i da je najpametnije da se skloni onamo.

Pogledao je kroz stražnja vrata nema li koga u blizini i kad se uvjerio da je još sam, zadovoljno se vratio prozoru. Ponovno pogledavši na ulicu

ugledao je u blizini »Centrala« neku sjenu.

Vjerojatno je to bio neznanac koji ga želi ubiti. Prokune bijesan što je zakasnio. Na mjestu gdje se čovjek sad nalazio Cord ga ne bi mogao pogoditi. Stranac se sagnuo, potrčao i Cord zaključio da u ruci drži pušku. Zaklonjen grmljem nepoznati je čovjek nestao iz Cordova vidokruga. Cord se nasmiješio ogorčeno pri pomisli kako je taj čovjek, ma tko bio, zaista uporan. Znači, još nije odustao od namjere da ga ubije.

Pred Thompsonovim restoranom odjednom se pojavio Cal Huckaby. Cord na trenutak zaboravi svoju ranjenu ruku i neznanca s puškom i svu svoju pažnju usredotoči na razbojnika. Ali ma što poduzeo morao je biti svjestan toga da će neznanac pratiti svaki njegov korak i ako se bude borio s Huckabyjem, on će to vidjeti i tako znati gdje se Cord nalazi.

Huckaby je brzim koracima krenuo tik uz kuće i zaustavivši se stigavši do liječnikove ordinacije. Do »Cosmopolitana« nije više bilo daleko. Cord izide iz Melbourneove kuće i stane iza ugla odakle je, nezapažen, mogao promatrati Huckabyja. Razbojnik je stao pred kazalištem i oprezno se osvrnuo kako bi se uvjerio da ga nitko ne prati, a zatim užurbano krene prema »Cosmopolitanu«. Cord je pričekao da se Huckaby približi vratima saluna a zatim izide na ulicu tako da se našao nasuprot Huckabyju. Ovaj se naglo okrenuo, začuđeno pogledao protivnika i dohvatio revolver.

— Proklet bio! Ja ću... — po-
više Huckaby, ali ga hitac pre-
kine.

Preneraženo je pogledao
Corda i pao na zemlju, pogo-
đen u prsa. Cord ga je još neko
vrijeme pomno promatrao a
kad se uvjerio da se više ne
miče, s olakšanjem je odahnuo.
Taj je dio posla, znači, završio.
Sad mu je još preostao obra-
čun s neznancem i napokon
spoznaja tko je taj čovjek koji
ga svakako želi ubiti. Zašto?!
Okrenuo se i vratio iza Mel-
bourneove kuće.

Kad se ponovo okrenuo
prema »Cosmopolitanu«, ostao
je sleden zbog onoga što je vi-
dio. Iza saluna pojavila su se
dvojica. To su, znači, Charley
Abelard i Jake Sutter. Stigli su
prije nego što se moglo očeki-
vati i Cord je shvatio da je po-
novno upao u klopku.

Želi li ostati živ, mora što
prije reagirati, ne smije oklije-
vati. Cord se bacio u stranu i
priljubio uza zid stare kuće.
Hitac što je istodobno odje-
knuo uskovitlao je prašinu u
njegovoj blizini. Skoči i pojuri
na drugu stranu zgrade. Dvo-
jica pridošlica i dalje su stajala
svaki s jedne strane »Cosmopo-
litana«.

Na vratima saluna pojavio
se Amos Catlin i otišao do
Huckabyja koji je nepomičan
ležao nešto podalje. Sagnuo se
i izvadio revolver iz Huckaby-
jeva opasača.

Jedan od dvojice razbojnika,
visok i mršav, stajao je točno
nasuprot Corda. Drugi, malo
mlađi i svjetlokos, imao je
preko ramena prebačen šešir.
Obojica su polagano prilazila

Melbourneovoj kući pretpostav-
ljajući da se Cord sklonio
onamo.

Cord uoči kako Catlin nešto
govori pridošlicama, ali nije
mogao razumjeti što je posri-
jedi. Sve što je shvatio bilo je
da je očito riječ o njemu, jer je
Catlin revolverom pokazivao u
smjeru gdje se on nalazio.

Riley Cord naglo istupi iza
ugla i zapuca u jednog od dvo-
jice razbojnika. Ovaj je potegao
revolver ugledavši Corda, ali je
pao prije nego što je uspio za-
pucati. Cord odskoči natrag

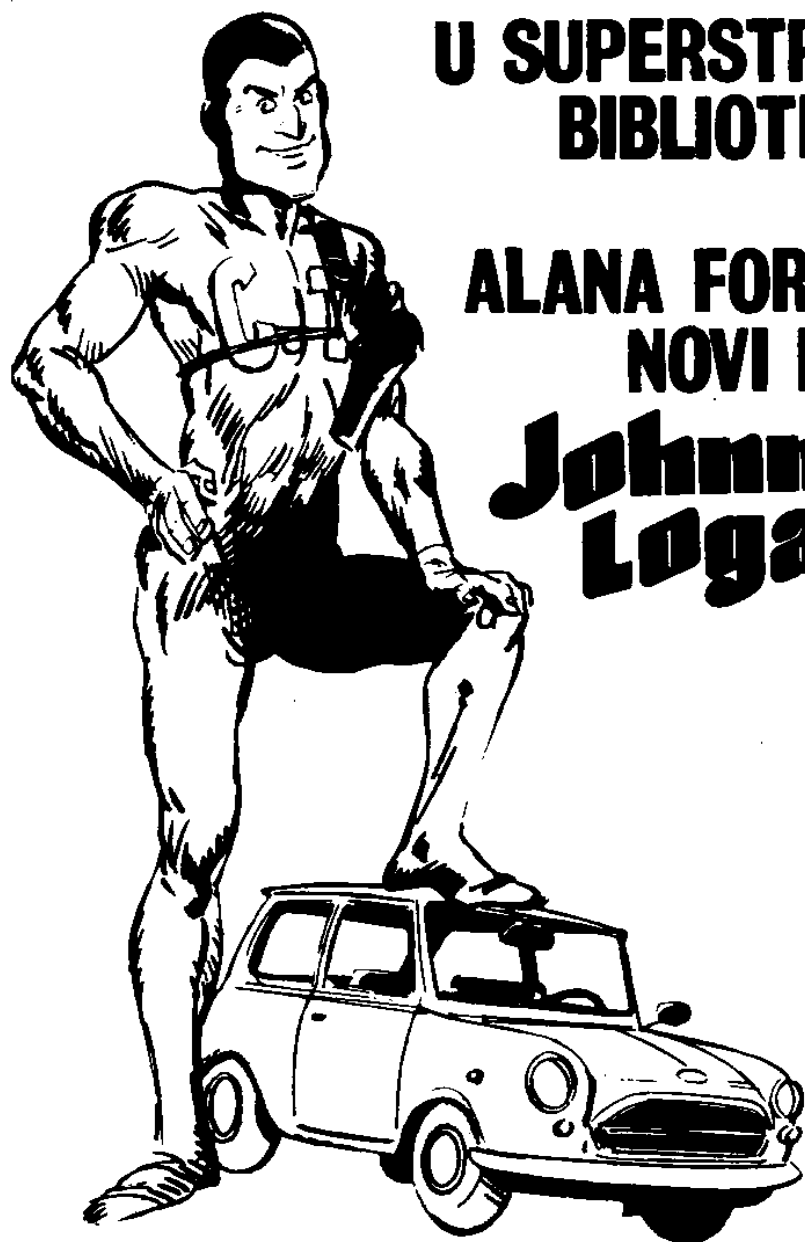
u zaklon. Catlin počeo vikati
i pucati oko sebe kao sulud.
Cord nije vidio drugog razboj-
nika i tako nije mogao znati
što ovaj radi. Pitao se je li ga
čeka na mjestu gdje je malo
prije stajao ili pokušava zao-
bići zgradu. Oznojen i na rubu
snaga Cord potrči prema obliž-
noj zgradi. Teško je disao i bol
u ruci bila je sve jača.

Pažljivo je osmatrao salun.
Catlin je klečao i grozničavo
punio revolver, no Cord je
znao kako je previše ranjen da
bi mogao biti opasan. Svjetlo-
kosi razbojnik stao je u blizini
Melbourneove kuće. U to se iz
svoga zaklona pojavio Cord,
povikavši:

— Ovdje sam!

U isti tren, međutim, začuje
se druge strane ulice tako do-
bro poznat zvuk.

Netko je otkočio pušku. Cord
se sledi pri pomisli da je na tre-
nutak zaboravio nepoznatog
čovjeka koji ga slijedi... Pitao
se ima li nade da se izvuče. Sli-
jedeći osjećaj okrenuo se
prema strani ulice odakle je
dopro zvuk. U prolazu između
restorana i hotela ugleda ne-

**U SUPERSTRIP
BIBLIOTECI
UZ
ALANA FORDA
NOVI LIK
Johnny
Logan**

čiju sjenu i, ne razmišljajući, zapuca. Čovjek u prolazu ispusti pušku, zatetura i padne na zemlju. Svjetlokosi razbojnik, dakako, nije oklijevao. Zapucao je istodobno s Cordom. Cord osjeti slabost u nogama, pred očima mu se zamagli. Pao je. Razbojnik nije promašio...

Kad je njezin otac napustio hotel, Myrna je ostala sama i uplašena osluškujući svaki i najmanji zvuk. Čula je pucnjavu, ali nije mogla znati tko puca, niti gdje. Bez obzira na to bilo joj je jasno da je ovo sad konačni obračun.

Očajno pomisli kako negdje u blizini Will Richter i dalje vrebaju na Rileyja i tako pomaže razbojnicima, a njezin otac pokušava ga spriječiti u tomu. Puna kajanja prigovarala je samoj sebi što je uopće posumnjalo u oca. Bojala se da će on biti na Willovoj strani i pokušati je nagovoriti da ne pođe s Rileyjem, a on se nije suprotstavljao njezinoj želji da s Rileyjem napusti grad. Bio je možda samo malo razočaran i iznenađen, ali ništa nije rekao kako bi je pokušao zadržati.

Uznemireno se digla sa stolca na kojem je sjedjela i otišla u očevu radnu sobu. Kako bi skratila vrijeme, odlučila skuhati kavu. Ponovo začuje pucnjavu. To joj prekine misli. Više nije mogla izdržati i prišla je jednom od uličnih prozora. Pogledavši prema salunu, s usana joj se oteo očajnički povik. Ugledala je Corda, očito teško ranjenog, kako pada ničice na zemlju. Neki svjetlokosi čovjek polagano mu se približa-

vao držeći u ruci revolver upe-
ren ravno u njega. Ali to nije
bilo sve... Iz prolaza pokraj
dućana gospode Marron poja-
vio se Will Richter i s puškom
u ruci žurio prema Rileyju.
Myrna, zaslijepljena bijesom i
očajem, dohvati pušku i potrči
na ulicu.

Cord je pao na koljena zna-
jući da je za nj sve izgubljeno.
Ovako ranjen, znao je da se ne
može suprotstaviti naoruža-
nom razbojniku. Kroz maglu je
razabrao još jednog čovjeka
kako mu se približava s puš-
kom u ruci. Ogorčeno pomisli
da je to onaj koji ga je sve ovo
vrijeme progonio, a to znači da
ga malo prije nije pogodio.

Nije se želio predati. Odlučio
barem još jednom zapucati.
Cord razabere hitac i u isti
tren svjetlokosi se razbojnik
sruši na zemlju. Cord pokuša
sabrati misli. Vjerojatno mu je
glava ranjena jer iznad uha os-
jeća jaku bol, a niz vrat mu,
vidi, curi krv. Posljednjim se
snagama osovio na noge.

Sa svih strana već su se poja-
vili ljudi. Pred vratima »Cosmo-
politana« stajao je Zack Sher-
wood držeći u ruci pušku upe-
renu u Amsoa Catlina a Tom
Kramer Catlinu je izbio iz ruke
revolver. Pred hotelom skupili
su se ljudi i stajali oko nekoga
nepomičnog tijela. I Myrna je
bila ondje. Cord shvati da je to
taj neznatnik koji je pucao u
njega. Pitao se tko je malo prije
pucao i spasio mu život. Okre-
nuo se i ugledao liječnika Rich-
tera...

— Jeste li teško ranjeni? —
upita liječnik.

– Ne... ne jako... – tiho će Cord nastojeći da se ne zapazi kakve boli osjeća. – Vi – upita Cord.

– Upravo vas je namjeravao ponovno pogoditi i ubiti vas... Morao sam...

– Zahvalan sam vam. Kad sam vas vidio kako mi se približavate, nisam vas prepoznao. Mislio sam da ste vi taj koji cijelo vrijeme gađa u mene...

Liječnik odloži pušku i počne pregledavati Cordovu ranu na glavi.

– Imali ste sreću... Moglo je biti gore... Plašim se da je vaš »nepoznati« Rufus Allen – tiho će liječnik. – Čini se da ste ga pogodili prije nego što je ovaj razbojnik pucao u vas.

Cord nije znao što da kaže.

– Na trenutak sam i pomislio da je to on, ali... nisam mogao biti siguran... Je li mrtav?

Liječnik Richter pogleda prema ljudima okupljenim oko čovjeka koji je do malo prije nepomično ležao, ali Rufus Allen podigao se i naslonjen na neke ljude polagano odšepao do liječnikove ordinacije.

– Nije mrtav – zaključio liječnik.

– Kako je Oldakeru?

– Teško je ranjen, ali izvući će se – reče Will Richter.

Ugledavši Myrnu kako mu se približava, ustane želeći otići.

– Najbolje će biti da dodete u moju ordinaciju kako bih vam povezao ranu i pregledao ruku. Ovaj vam grad mnogo duguje...

– Čekajte trenutak... – zadrži ga Cord.

– Sve ih imamo, Riley! – vikao je Zack Sherwood. – One koji nisu mrtvi strpat ćemo u zatvor čim ih liječnik pregleda.

Cord kimne uporno gledajući Myrnu. Djevojka se zaustavila pred Willom Richterom.

– To je bio moj otac... – mucala je djevojka. – Otac je... a ja... ja... sam mislila da si to ti... Mislila sam da me ne želiš pustiti da odem...

Will Richter se uspravi i pun ponosa pogleda djevojku.

– Rekla si mi da je on ono što želiš i ja sam mu samo pomogao da ostane živ kako bi ti mogla biti sretna...

U Myrninim očima zasjaše suze.

– Oh, Will! – poviče Myrna i baci se liječniku oko vrata. – Bila sam luda! Sad mi je jasno što zaista želim! Oprosti, Riley... – reče okrenuvši se prema Cordu. – Oprosti...

Riley Cord pogleda prema bregovima što su se nazirali u daljini. Ondje negdje nastavit će svoj život...

– I meni je žao... – reče napokon. – Ali liječnik je pravi čovjek za tebe. Želim vam sreću... Obadvoma...

– Hvala ti – tiho će Myrna. – Moramo požuriti. Čekaju nas ranjeni... – reče pogledavši liječnika.

Will Richter se nasmiješi s olakšanjem.

– Nadam se da ćemo ubuduće imati i boljih pacijenata. Sad je na meni red da ja vama zahvalim – reče ozbiljno pogledavši Corda.

– Nije potrebno – nasmiješi se Cord.

— Zaista si se iskazao — reče Kramer kad su svi okružili Corda. — Umjesto da ti pomognu, svi su bili protiv tebe. Dokazao si im da si imao pravo kad si tvrdio da u ophođenju s razbojnicima postoji samo jedan način.

Riley Cord podigne sa zem-

lje šešir i odluči otići liječniku da mu poveže ranu na glavi i ruci. Zaključio je da će biti najbolje da se nekoliko dana ovdje odmori, a zatim će krenuti dalje.

— Neke se stvari nikad ne mijenjaju — reče osmjehnuvši se i krene niz ulicu.

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
BIJELI BIKOVI

cijena 40 dinara

LJETO '80

MAGAZIN

144 stranice

LJUBAVNE PRIČE

WESTERN PRIČA

KRIMI PRIČE

STRIPOVI

SF PRIČA

KARIKATURE

RATNA PRIČA

U SVAKOM PRIMJERKU
ZNAČKA

WESTERN PRIČU NAĆI ĆETE I U

MAGAZIN-u!